

ÍRÓ ALKOTÓK
KEUBJA

Szavak a mélyből
PARTRA VETETT GONDOLATOK

2019
4/1

Szavak a mélyből

E-antológia 2019/01.

HU ISSN 2498-6429

iro.alkotok@gmail.com

Előszó

Az Író Alkotók Klubja 2016 januárja óta rendszeresen megjelenő elektronikus kötetében 2019-ben bővítettük az olvasmányt. Ezentúl nemcsak a havonta témára írt alkotások szerepelnek itt, hanem az alkotók által felajánlott „szabadon” alkotásokat is megjelenítjük. Azaz 2019-től a havi rendszerességgel megjelenő nyomtatott „újságunk” minden alkotását közreadjuk.

Kívánok kellemes időtöltést minden Szavak a mélyből c. e-antológiánkhoz az Alkotók nevében:

Dittrich Panka

/Író Alkotók Klubja elnöke/

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

2019/1.

/Téma: Harcos/

ALKOTÓK:

CSAPUCHA RUDOLF

CSISZÁR ANTAL

DITTRICH PANKA (*szerk.*)

JAKAB IBOLYA SHANTI

KERECSENYI ÉVA (*lektoráló*)

KRATJTSOVITS KATALIN

ÖTVÖS DIA (*borítóterv*)

ÖTVÖS NÉMETH EDIT

ROZÁN ESZTER

VÖNÖCZKINÉ G. MARGIT

ZSUBRITS ZSOLT

HARCOS

Csapucha Rudolf

A kincs I. (részlet)

Mikor a szőke, vékony, magas fiú kilépett a lépcsőházajtón, körülnézett az előtte elnyúló téren, amit négyemeletes házak öleltek körbe. A tavaszi szünet vége felé jártak. Abban az évben korán beköszöntött a várva várt jó idő, délelőtt 10 óra magasságában már szinte ereje volt a napnak. A fiú a kezében egy nagy szelet cukroszísos kenyeret tartott, melybe hatalmasat harapott. Nagy nehezen kezdte forgatni a szájában a falatot. A tér közepén, a homokozóban a fiúk és a lányok várat és különböző kis figurákat építettek. Távolabb egy rozoga padon nagyobb legények ücsörögtek. Igazából őket kereste. A kora miatt ugyan nem, de magassága okán már régen kilógott a hasonló korú fiatalok közül. Mikor 6 évvel ezelőtt Miklós napján az ősz szakállú meghozta őt a családba, a rokonságot már akkor is ledöbbsentette hosszúsága. Később, mikor már a vele egykorúakkal játszott és próbálta eltölteni velük szabadidejét, állandóan csúfolták társai. Előbb zsiráfnak, majd csontváznak nevezték. Végül a Csonti név ragadt rá. Minél jobban tiltakozott, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy ez lesz a beceneve.

Még egy nagyot harapott a kenyérből, majd határozott mozdulatokkal elindult a homokozó felé. A területre belépve módszeresen taposta szét, vagy rúgta fel a már megépített tornyokat, figurákat. Távolabbról - ott ahol a nagyobbak állomásoztak - tapsvihart és éljenzést lehetett hallani. Csonti elégedetten és büszkén sétált oda hozzájuk.

- Bemelegítésnek jó lesz - szólalt meg egy rövidre nyírt, vörös hajú fiú, majd a félig leégett cigarettájából mélyet szippantott.

- Ma is lesz biztos valami akció, Csonti - vette át a szót egy karvalyorrú. Sötét fekete haja a válláig ért. A szemébe szökő hajtincseket hátra húzta, majd így folytatta: - Jobban teszed, ha felveszed a kiképző cipődet!

A vékony fiú sarkon fordult, és elindult a lépcsőház ajtaja felé, ám hirtelen megtorpant. Mélyet szippantott a levegőből, oldalra fordult, útja pedig a homokozóba vezetett, ahol újra szétrombolta a frissen készített építményeket. A közeli padról felállt egy idős úr, és a homokozóból távozó Csonti mellé lépett. A férfi nagy erővel megragadta a fiú karját, közel hajolt hozzá és a fülébe súgta:

- Gonosz egy gyerek vagy te, fiacskám. Nagyon gonosz. De meglásd, amit anyád, apád nem ért el a nevelésedben, azért kárpótol majd az élet. Azt hiszem bőven lesz benne részed.

Az úr a szabadulni próbáló fiú kezét elengedte, és lassan elsétált.

Ahogy Csonti az ajtó irányába haladt, felpillantott a harmadik emeletre, hiszen hangos üvöltés rázta meg a környéket. Pár másodperccel később kivágódott az érintett lakás ablakának mindkét szárnya.

- Te mocskos kis szajha. Te ribanc – ordított tovább a férfi – már megint tésztát akarsz lerakni elém?

Méretes fazék repült az emeletről lefelé, a zuhanás közben elhagyva a benne lévő szélesmetéltet. Kicsivel később egy tányér is úgy repült lefelé, akár egy ufó. Az edény és a tányér nagy csörömpöléssel ért földet, a tésztadarabok pedig fennakadtak a közeli tölgy bimbózó hajtásain. Csonti mellett egy középkorú nő haladt el, felnézett az ablak irányába majd félhangosan megszólalt:

- Megint kezdődik...

A vékony fiú szaporázni kezdte lépteit, majd pár perc múlva már a lábán egy hatalmas bakancssal lépett ki a lépcsőház ajtón. Elhaladt a homokozó mellett – a bent játszó gyerekek rettegve lesték minden mozdulatát – és odafutott a padhoz, a fiú csapathoz, akikhez idő közben csatlakozott egy kövér, hosszú szemű legény is. A bandához érkezett egy magas, kisportolt srác is, aki barátságosan megveregette a fiúk hátát, majd rekedtes hangon megszólalt:

- Na csá! Lesz valami akció ma is?

- Ott a sarkon. FigyeljeteK csak – a hosszú hajú az épülettömb széle felé mutatott, s folytatta –

már jön is az akció! Úgy ahogy szoktuk. Rendben?
- mondta, majd Csonti felé nézett.

- Tiszta sor – a vékony legény lehajolt.

Feszésre húzta cipőfűzőit és a földhöz veregette talpait. Közben a kiszemelt három fiatal nevetgélve, jókedvűen közeledett a homokozó felé. A karvalyorrú Csontira nézett, majd szólt neki:

- Most!

Az zsebre rakta kezeit, és a földet bámulva hanyagul elindult. Mikor a közelükbe ért, nagyot lendített a lábán és teljes erejéből bokán rúgta a hozzá legközelebb álló fiút, a másikat pedig leköpte. A hirtelen támadás teljesen ledöbbsentette az amúgy jókedvű társaságot. A pillanatnyi sokk után azonban egyikük kezét lendítve Csonti után kapott.

- Te kis görcs – ordította – mit képzelsz magadról?

Az egyik kéz követte a másikat, a dühös sértett, nevelő célzattal megpróbált egy pofont kiosztani, ám akciója kudarcba fulladt, hiszen tenyerét a levegőben egy erős szorítás akadályozta. A hosszú hajú, karvalyorrú a szemébe nézett, közel hajolt hozzá és beleordította fülébe:

- Mit akarsz, mi? Bántani akartad ezt a törékeny gyereket?

Ami ezután következett, az a három idegen számára örökre emlékezetes maradt. Hiszen esélytelenek voltak a náluk erősebb, izmosabb fiúkkal szemben. A verés után nagy nehezen

feltápáskodtak és futásnak eredtek.

- A mai tornaórának ezennel vége – ropogtatta meg ujjait a vörös hajú fiú. Megelégedve, szemüket lecsukva élvezték a Nap lágyan melegítő sugarait, mikor a vörös újból megszólalt:

- Fél füllel úgy hallottam, hogy Jega, Téglá meg Rozsdás valami kincs után akarnak kutatni.

- Valamit hallottam én is – vette át a szót a hosszú hajú – azt hiszem, a barlangba indulnak...Talán...

- Ez egy hülyeség – szólt bele a harmadik – semmi, de semmi nincs ott. Ez csak egy kitalált mendemonda lehet. Meg aztán ha lett volna, vagy lenne ott valami, azt már régen elhozták volna onnan.

- Lehet – zárta le a beszélgetést a vörös.

A pad mellett, a kis köveket rugdosó Csonti fejében azonban más gondolatok jártak. Eltelt a szünet, ám hamar megjött a nyár és vele a hosszú iskolamentes időszak. Csonti a kincs gondolatával feküdt és kelt minden áldott nap. Mint valami rejtélyes varázsszőnyeg repítette őt el álmában a világ végére is. Oda, ahol volt kincs, volt pénz. Megcsörgette az apró fémdarabokat vagy meglengette a papírpénzt, és a lába előtt hevert minden és mindenki. Az álmok rendszeresen visszatértek, és már napközben is a hatalmába kerítette a pénz utáni sóvárgás, a jólét gondolata, melyet a kincs által könnyen elérhetne. Elhatározta hát, hogy az álomból valóságot kreál, ehhez csak figyelnie, fülelnie és harcolnia kell...

Csokievő verseny

Osztálytársam fontoskodó arckifejezéssel fordult felém:

- Képzeld, az interneten olvastam, hogy egy ausztrál úriember azzal került be a legek könyvébe, hogy három óra alatt harminc kiló kengurupecsenyét kebelezett be.
- Harminc kilogrammot, tényleg?
- Jól hallottad, éppen annyit.
- Hisz ez rengeteg! Alig hittem a szememnek!
- Úgy bíz-a, alig hittem a szememnek!
- Nem csodálom! Elborzongok azon, hogy belém negyed, mit negyed, tizedannyi húst tukmálnának.
- Arra gondoltam, mi van, ha egyszerűen lódít. Ki ellenőrizte, aki igazolná ezt a gigantikus teljesítményt. Mi van, ha pusztá hírvetés lenne az egész. A sajtó úgysis tele van borzalommal, kell egy kis gumicsont a földi halandónak, oszt rágódjatok rajta, mi pedig úgy hajtjuk végre a kapitális disznóságokat, hogy csak na.
- Nekem valami szimpatikus az egészben, lehet, hogy ez a kenguruügy elektronikus hírlapi kacsa, s tudjuk, léteznek valós elismerésre méltó teljesítmények is.

Mindig lehet látni és hallani a reklámokból: Valósítsd meg önmagad! Ez ma már pusztán divat: rakd ki gyufaszázból az országházat, gyalogolj végig a kínai nagy falon, ússz le a Dunán a Fekete-tengerig. Olykor jómagam is elgondolkodom azon, hogy valamit tenni kéne, hogy kiemelkedjek a szürkeségből.

– De amint gondolatban végigzongoráztam a lehetőségeket, minden kizárva. Nem tudok úgy focizni, mint Eusébio, nem nyitok új fejezetet a könnyűzene történetében, mint a Beatles, de a drámaírás terén sem fogok teremteni Shakespeare-t lepipáló életművet.

– Van egy ötletem.

– No elő a farbával!

– Közeledik a karácsony, édességek bőségszaruja lesz mindannyiunk fája alatt. Itt a lehetőség, hogy kezdjünk valamit ezen finomságokkal. Rendezzünk csokievő versenyt, időtartam egy óra, az elfogyasztott mennyiség dönt.

– Legyen mondjuk a felső határ hét tábla mogyorós csoki.

– Ez, úgy gondolom, kezdeti normának nem is kevés.

– Legyen úgy, ahogy gondolod, de ki szervezi meg? Mi lesz a jutalom?

– Látod, ezt is kigondoltam, legyen a győztes díja stílszerűen egy kilogramm szaloncukor.

– Milyen minőségű? Desszert, gyümölcsös, zselés?

– Természetesen zselés, ma az a menő.

– Akkor hát kezdjük szervezni a versenyt! Hogyan képzeled?

– Az iskolai faliújságon kellene közzétenni a felhívást. A résztvevők nevezési díjjal szállnának be.

– Nevezési díj? Az meg minek?

– Gondold el, valakinek a szaloncukor költségeit is állni kellene.

– Te egy lángész vagy, kiköpött szervező, ez még nem is jutott az eszembe.

A következő hét a szorgalmas szervezés jegyében telt.

Az iskola kapuján belépők szeme a következő közleményen akadt meg.

„Tisztelt diákok!

Versenyre invitálunk benneteket! Ki tud egy óra alatt többet befalni 7 tábla mogyorós csokiból. Ízletes nyeremény a győztesnek!

Édességmajszolók, próbáljátok ki magatokat! Csak az nem lehet győztes, aki nem vállalkozik!

Belépési díj háromszáz Ft.

Határidő: december 6.

Várunk benneteket! Fel, hajrá!

A szervezők”

Fontos napok következtek. Az iskolai tanulóifjúságot mintegy varázsütésre meglegyintette a versengés szelleme.

A szervezőknél egymás után jöttek a nevezők, alig győzték őket regisztrálni.

- Lám nem fulladt közönybe a szervezkedésünk.
- Az érdekes feladat mindig vonzó, különösen ez a korosztály vágyik némi sikerre, szülessen az eredmény bármely területen.
- Itt még a gyengébb képességűek számára is terem babér, anélkül hogy hiába igyekeznének egy integrálszámításos feladattal megbirkózni.

Az osztálytermekben, de a falain túl is mindennapi téma lett a vetélkedő. Egyre-másra születtek a latolgatások.

- Érdemes lett volna fogadóirodát nyitni. Mindjárt két legyet ütöttünk volna egy csapásra.

- Mindig tanul az ember. A legközelebbi feladat kitűzésekor erre is gondolunk.

Elérkezett a várva-várt nap. Fokozatosan töltötték meg a termet a versengeni vágyók. Elhangzottak az utolsó instrukciók, aztán hajrá!

Izgalmas percek következtek. A drámai feszültség tetőfokára hágott. A szurkolótábor kedvenceit buzdította.

Különbéle taktikák érvényesültek. Ki tele szájjal igyekezett minél több édességet magáévá tenni, volt, aki kezdetben mérsékelten kóstolgatta az ínycségeket, hogy a finisben legyen erő és energia, legfőképpen étvágy minél több csoki elfogyasztására.

Kipirultak az arcok, gyorsult a pulzus mindkét oldalon, akár egy labdarúgóválogatott meccsen.

- Ne hagyd magad, még két tábla vár rád! – így

az egyik szurkoló.

– Vigyázz, meg ne fulladj a véghajrában, eddig csillagos tízesre teljesítettél!

A drukkolók hangja egyre erősödött, amint egyre közelebb került a verseny végét jelző óra mutatója.

– Még egy utolsó erőfeszítés, duráld neki magad! Consummátumest. A verseny végét jelző sípszó elhangzása után a végelszámolás következett. Hatalmas pusztítást végzett a gyerekhad a csokitáblákon. Mutatóban maradt itt-ott egy-egy sztáf.

Úgy nézett ki, nehéz dolga lesz a zsűrinek megítélni: kinek a teljesítménye a legjobb.

Salamoni döntés született hosszas mérlegelés után: Három első helyezést hirdettek. Öten másodikak lettek. A többiek jutalma sem maradt el. Mindenekelőtt pompás lakmározásban volt részük, ami a tejcsokikat illeti. Az elismerő oklevél – stílszerűen – csokival volt megszővegezve, képet is mellékeltek hozzá: megörökítették a szereplő nevét csokival a szájában.

Ahol jó a közösség, teremtenek hagyományokat. Mivel a tradíciókat gyakran dátumhoz kötik, ez a nap bekerült az iskolai emlékkönyvbe, s a diáktanács határozata alapján az elkövetkező évek ezen napján megszervezik ezt a vetélkedőt, s hogy a névadónak se legyenek híján egy patinás édességgyártó multi nevét vették fel.

Így a Nestlé csokievő verseny bekerült az iskolai dokumentumokba.

Dittrich Panka

Öldöklő taposóban...

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg fenn a felettesei vihogtak...

Épp lementem. Mi a baj? - kérdem tőle,
mire elmondja, könnyekkel küszködve,
nem bírja a háta, sem a dereka,
a ládákat nap mint nap emelgetve
kiújult megint gerincén a sérve,
fél, kórházi ápolás lesz a vége,
most a nagyobbik fiát várja éppen,
mert ne jöjjön egy mentő sem ő érte...

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg fenn a felettesei vihogtak...

Hallgattam, ahogy fájdalmasan nyögte.
Hangosan szóltam: lásd, ez lett belőle!
Hiába mondtam, ne egyedül emeld
a több literes zsugor-ásványvizet,
neked ettől többet senki nem fizet...!
Az egészség mindennél többet jelent!

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg fenn a felettesei vihogtak...

"mert nincs ember, aki itt cipekedjen
mert nincs ember, ki mindent elviseljen..."

Olvastam fejére, könnyes arcára:
Mi lesz majd veled, ha lerokkan végleg?
Eljött az idő hallgasson magára,
a saját bőrét hogy viszi vásárra,
senki nem köszöni sem most, sem holnap,
hogy teszi magát hullára nyúzottan!

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg, fenn a felettesei vihogtak...

Kellett ez neked? Hiába dumáltam?
Add a munkát végre a sok sumáknak!
Szólj a főnöknek, nem bírja a hátad,
hogy ez sok plusz teher miként megárthat!

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg, fenn a felettesei vihogtak...

Ő hiába szólt, a főnök esküszik.
"csinálja tovább, ők aztán becsülik..."

Ripakodtam rá azért, hogy meghallják:
Nem emelhetsz súlyt, ha sérved is tudják!
Gonosz emberek, lelketlen boszorkák,
ha beteget betegebbé kínozzák!
Majd megtudják, milyen a sok krumplis zsák
míg táppénzen vagy, a hagymát ők hordják!

Ha majd felgyógyulsz, kérd, hogy orvosolják,
hogyan nehéz árut nyakadba ne sózzák!

Ott sírt lenn, az ajtófélfának dőlve,
míg fenn a felettesek susmusoltak....
sejtettem, hogy így minden szót hallottak...
Aztán három hétig nyomta az ágyat,
majd visszatért, ismét jött a munkára.
A főnökök jobb beosztásra fogták,
nem kellett kérni, önszántukból adták.

Ott nevetett lenn, amikor meglátott,
azt mondta nekem, hogy velem álmodott,
örüljek vele, könnyebb munkát kapott.
Én pedig csak magamban mosolyogtam,
így győzhet ember örült taposóban...

Jakab Ibolya Shanti

A bányász

Keze kérges, arca poros,
tüdeje is fekete,
tudja ő, hogy milyen nehéz
a bányászok élete.
Valahányszor megáll a kas,
csak a szénre gondol,
mennyi meleget ad télen,
ha a hideg tombol.
Gondolhatna családra,
gyerekre, vagy másra,
vagy, hogy soha nem kerül fel,
a fenti napvilágra.
Gondolna, de nem gondol,
mert akkor fent maradna,
mi lenne a földi kincessel,
ha mindent hátra hagyna?

Kerecsényi Éva

Nyílt seb

csontig lerágott múltunk
kiszáradt, már nem is vérzik,
szép lassan elporlad,
sorsa a halál,
végnapjait éli egy
hajdan színes álm,
elszürkült valóság
csak bámul ostobán...
nem vágyom harcra,
csak boldog napokra,
hol a pillanat tüze
vad lánggal ég,
hol a kicsorbult tegnap
már nem sebzi szívem,
s örömszirmokat sodor
felém a szél

Ötvös Németh Edit

Érthetetlen

Fagyot arat a tél üdve
törött fakó képeket
rogyadozva esem térdre
skizofrén lesz a tünet
holnap talán elnyerhetem
én is majd a bónusz pluszt
csokoládében fürdök le
megverek egy vén krampuszt.

Ötvös Németh Edit

Egyszer volt...

Dühöm fűzöm hosszú láncra
abrosz korca most hú társa
bőröm hasítom miszlikbe
az lesz a fenyőfa dísze.
Rontás ül a téli tájra
kezem dagad de ki bánja
gyorskötözővel meghúzó
pulóverem alá dugom
lélekerő lesz a nyerő
csipkeverő karemelő
pudingevő kalácsszelő
múlik ami kötelező.

Rozán Eszter

Vadak sorsa

A természet szava
mi folyton úzi, hajtja,
forrongó vérenek
sehol nincs nyugalma.
Perzselő tűz viszi,
vonzza az éjszaka,
zsákmányra találni,
mennyei kéj maga.
Áldozat számára
nincs többé kegyelem,
ősi ösztön dönt most,
áthatja fegyelem.
A szarvas még sikolt,
majd kihuny a szikra,
vicsorogva tépik,
húsát cafatokra.
A tigris megpihen,
a vágy lassan elül,
míg újabb szenvedély
kerekedik felül.
A vadak sorsa ez,
ki gyilkos, ki zsákmány,
az éhség diktálja,
nem halálos ármány.

Rozán Eszter

Megtört...

Megtört életem fénye
Ragyogó csillaga lehullt a földre
Kopár hegyek mélabúja
Barázdát írt szívembe

Kósza suttogása örök napnak elkerül
rút sötétség rettegése vesz körül
Kidőlt a fa, a fű kiszáradt
haldokló legyek szárnya siratózajt áraszt

Omladozó várfalon holló károg
fekete tolla hullik,
pihéje lelkem útvesztőjében harmattá válik
üszkös, kiégett házak között
apró macska mosdik, szorgosan

nyelve nem lankad, mert tisztának kell lenni,
ha távol is az ég, emléke nem tűnt el nyomtalan
éjszakai sivatag soha nem szűnő hidege
képes vagyok még harcolni ellene

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Féltő fohászom

Amikor az ég úgy ég,
mintha tűz lobogna valahol,
mint mikor a föld gyomrából
felszínre tör a láva bugyogva,
alant sötéten terül el a város,
nincs zaj, elhalkult minden,
nyugszanak a házak,
a falakon, mint piros vér,
úgy csorog le a bánat
a lelkekből előtörnek a vágyak.
Az égre nézve mégis reszketek.
Ó, Uram, úgy félek látni ezt,
ez már a pokoltüze vajon,
mi örökkön fogva tart és nem ereszt,
bűneink miatt minket elemészt?
Uram, én úgy félem a jövőt.
Nézz ránk a mennyből!
Tekints le reszkető,
imára kulcsolt kezünkre,
ne hozz még több bajt
sajgó, reszkető szívünkre.
Teremts virágot, nevetőt,
nyárban búzakaralász adj
új termést, belőle friss erőt.
Gyermekkacajtól vidám világot,
amilyet még a világ sem látott.

Szivárványt fess az égre
Uram, és ne vöröslő tüzet!
Lágy szellő simogasson,
borítsd zöldbe a vízparti füzet,
csókoljon napsugár,
daloljon sok madár,
zöldellő fűszálakon
ott másszon sok apró bogár.
Patak locsogjon, folyó csobogjon,
a partokat ne mossa szennyes ár.
Félelemből született imám
mintha a harcos szólna,
hangom harsányan kiált,
ám lassan elhal ez a hang,
a sötétség kioltja a tüzet,
s jótékonyan, szép lassan
mindent fekete lepellel takar.

SZABADON 2019.01.

Csapucha Rudolf

Csak ketyeg

Csend! Hallgasd! Jaj, de csitt!
Hallok itt valamit
Másodperc és megint
Teljesen megőrjít

Most veri a dobot
Ott, ott azt a nagyot
Viszi a mutatót
Végtelenbe hajlót

Dobbanás hinti szét
Az egyszerű zenét
Karja lassan halad
E borús ég alatt

Fáj minden másodperc
Mit az idő elvesz

Csapucha Rudolf

A fülek

A kor
Vádol
Mint éhes krokodil tátog
Nyelné e rothadt világot

A toll
Bókol
Tartja kezét, bólogat
Tömi magát és másokat

Így itt
De csitt
Meghallják hát halkan mondd
Hallod, már húzzák a harangot

Elbújni nem lehet
Megtalálnak a fülek

Kerecsényi Éva

Hétalvók, ébresztő

Tudjátok, néha az a baj,
körmünkre ég az élet,
asztalt terítünk a semminek,
közben éhen hal a lényeg,
szemünkbe nevet a pillanat,
de fejünket félre rántjuk,
a kanyaron túl már messze jár
sok türelmét vesztett álmunk,
mint megkergült légy a fény körül,
megszokott köreink rójuk,
lerágott csont az életünk,
verset sem írnak rólunk,
szanaszét szórjuk kincseink,
mintha időnk tengernyi volna,
két kézzel mohón kapkodunk,
ám vésszesen ketyeg az óra.
Hétalvó szívek, ébresztő,
míg a mutatók ütemre járnak,
csípjétek nyakon a perceket,
s ne álljátok útját a vágynak.

Jakab Ibolya Shanti

Álom

Csendesen lopódzva érkezett az álom,
repített, messze, könnyű pillészárnyon.
S én hagytam boldogan, hogy magával ragadjon,
minden kép belém égett, csakhogy megmaradjon.

Harangok kongása, gregorián ének
kúszott a fák fölött, s halvány gyertyafények.
Papok imádsága messze-messze szállt,
magasan a fénybe, ahol ember nem járt.

És láttam magamat térdre borulva,
fohászkodni csendben, áhítattal tudva,
hogy minden fohász célba ér egyszer.
de nem árt, ha elmondom százszor-ezerszer.

S mire feleszméltem, ott álltam Előtte,
reszkető lábbal az oszlopcsarnok kőre
lesütve tekintetem, mint kinek bűne van,
gyarló emberként, de végtelen boldogan.

Jakab Ibolya Shanti

Éji zene

Kergetőzve, viháncolva,
gyönyörűen hull a hó,
mint valami szép zenére
táncolna a puha hó.

Nézem bentről, a melegből,
régem láttam ilyen szépet,
muzáj mennem, megérezni
ezt a csoda frissességet.

Elolvadva, mint a könnyecsepp
végigfolyik arcomon,
nem számít a mínusz 10 fok,
csak a zenét hallgatom.

Újabb ritmus tör előre,
ahogy felerősödik a szél,
csodálattal állok, s nézem,
kétségtelen itt a tél.

Kerecsényi Éva

Novemberi hangoló

tik-tak, tik-tak, pereg a valóság,
markolnám, maradjon, de ügyetlen kezem,
magamhoz húznám a pihe-puha percet,
s oly nagyon szeretném, szökjön meg velem,
menjünk világgá, súgom a fülébe,
döntsük le az ész tornyozta nagy falat,
amíg még vibrál vágyakozás lángja
s ficáncol az érzés a bordák alatt,
gyere, szaladjunk, olvadjunk a mába,
fogjuk meg bátran a pillanat kezét,
szikla széléről lógassuk le lábunk,
s hallgassuk, ahogy a szél rólunk mesél,
gázoljunk térdig zizzenő avarban,
várom majd nagyon, hogy csókkal átölelj,
édes-bús november csendesen hangol,
szíveddel melegíts, a tél oly közel

Krajtsovits Katalin

Kiút

Jó vagy rossz felé
Merre menjen az utunk...?
A választás miénk...

Két arcot mutat
Janus istenarcaként
itt a láthatár...

Az időnk múlik...
néha jó elmélázni
hogyan s mint alakul

a már járt utunk,
s merre vezet majd tovább
ha híd áll elénk...

Megszokás marad
vagy felfedezünk újat
s megyünk a hídon...

vár ránk a sziget!
Tán meglepetés szólít,
vagy kis pihenés,

hogy számot vetni
legyen idő a múlttal...
s új erővel menni

bár a láthatár
most is két arcot mutat
Janusként felénk

választás a miénk...
merre menjen az utunk...
jó vagy rossz felé

Krajtsovits Katalin

Lebegés

Mindig szerettem hanyatt fekve a vízen lebegni, elengedni mindent, csak a víz és a testem kölcsönhatására bízva magam, nézve az eget a csillagokat.

Most a Lét vizén lebegve hagyom vigyen, ragadjon ismeretlen tájakra az érzelmek tengerén.

Nem érdekel, hogy süllyeszt vagy épp emel... csak lássam az égen azt a Csillagot... mely tudom: rám ragyog...

Rám ragyog míg élek s míg élek: remélek!

Remélem: egyszer megfoghatom kezemben tarthatom.... csillagfényével betakarózhatok...

De addig lebegek a Lét vizén, nézem a Csillagomat...

Ötvös Németh Edit

Kesernyés reggel

Csámborgok üveges szemű
nincstelenség a társam
családról rég levált hímnemem
hörpöli a 40%-os eufóriát
hideg tűzhelyen vedlett fazék
maradék káposzta sercegett
tegnap pörköltzsaft is kihűlt
savanyú leheletem megitta az eszem
csak a törköly rőfög mellettem vidáman.

Ötvös Németh Edit

Böfögés

Giccset írok halmozottan
falhoz nyomott karmotokban
kiált rám a semmi üdve
tükrében sült gyűrött fülke
hisz az jó mit senki nem ért
az remek mi földig leér
tótágast áll hámlasztó só
magvaváló sárgaborsó
ragrímekkel az a nagy baj
nem csúszik rá a zöld papsajt
ne legyen nyílt fő a homály
kék fazékban rívó homár
halott szavak sikítanak
porhóban is elolvadnak
fennkölt eszme földön fekve
mindenét elveszítette
halandzsa ez érthetetlen
kesze - kusza révületben
titok hűl a sorok között
törvények és lökött körök
zavaros löttyökben ülök
kritikushad ködben nyüzsög
operálja vékony agyam
kunkorodik tőle hajam
lapátra tesz néha egy s mást

kiürülhet így a padlás
bemondom majd az unalmast
nem kell hogy te engem hallgass
lapozd át ha látod nevem
leheleted falra kenem.
Nem csattant a versnek vége
üzenetnek rojtos férce
bicsaklik a rímek térde
elmegek a jó fenébe
nyughatatlan lényem képlet
csá csubi csá inkább lépek

A szigorlat

A professzor irodája előtti folyosó megtelt magoló diákokkal. Ez volt az államvizsga előtti utolsó szigorlatuk, és egyben a legnehezebb is. Jocó már hetek óta csak erre készült, éjjel-nappal tanult, a siker érdekében kedvenc elfoglaltságairól is hajlandó volt lemondani. Pedig hívogatta a szikrázó napfény, hogy hagyjon ott csapot-papot; pattanjon bringára, és vágjon neki a tavaszi erdőnek. Néha erőszakkal kellett magát a könyvek mellett tartania. Éjszakánként, amikor lecsukódott a szeme, literszámra döntötte magába a kávé, sokszor hasztalanul. Ha már végleg kimerült, dúdolgatott magában, mostanában és régebben hallott zeneszámokat. A halk nótázgatás a bágyadt állapotában egyre hangosabbá vált, ami azt eredményezte, hogy anyja átkopogott a falon. Ilyenkor Jocó is észbe kapott, mégis csak azért kínozza magát, hogy görbüljön az a jegy, ezért aztán gyorsan tankönyvei fölé görnyedt. Amikor abba a stádiumba érkezett, hogy a háta is jelezte már, elege van az egyforma testtartásból, akkor döntött úgy, hogy aznapra abbahagyja, és átadja magát a pihentető alvásnak. Ilyen feszített tempóban azonban agya álmában is tovább

dolgozott, évszámok, történelmi események jelentek meg előtte. A mohácsi csatában például személyesen is részt vett, sőt, néha el is esett a harc mezején.

Reggel alig tudta kihámozni magát a csatakos lepedőből. A legrosszabb talán az volt, amikor egy második világháborús bomba leszakította a fél karját, mindkét lábát, de a nácik ennek ellenére elhurcolták. Ilyen események után az ébredés első pillanatában eltöprengni látszott holmi kis szigorlatocska. Pedig nem véletlenül tartottak tőle annyira a hallgatók. A professzor kegyetlen ember hírében állt. A fáma szerint szerette megkínózni diákjait. Különösen a jó tanulók irritálták. Az volt a szokása, hogy mielőtt feltette volna kérdését, vagy tételt húzatott volna, alaposan átnézte a szerencsétlen vizsgázó indexét, és ha jó jegyeket látott, akkor addig csűrte-csavarta a választott témát, hogy a végén a nebuló azt sem tudta, fiú-e vagy lány. Ha pedig az illető már eddig sem jeleskedett különösképpen, akkor eleve múltjában hordozta halálos ítéletét. Ezek után nem csoda, hogy Jócó mindent félretéve a tanulásnak szentelte magát.

De nemcsak a saját jegyei miatt aggódott, szívéen viselte barátnője, Lívia sorsát is. Líviának nagyon jó volt a memóriája, elsősorban azokban a tantárgyakban ért el eredményeket, ahol magolni kellett. Az összefüggéseket már kevésbé látta át, csak hosszas töprengés után érezte meg a dolgok lényegét. Egy vizsgán viszont nincs erre

lehetőség, ott kérdeznek, és azonnal válaszolni kell. Rengeteg estét töltöttek el együtt Jocóval, de nem egymással foglalkoztak, bármennyire is szerették volna, hanem a szigorlati tételek átrágásával.

Jocó az ablaknál lévő asztal szélén kuporogva találta Líviát, aki észre sem vette szíve választottját, annyira belemerült jegyzeteibe.

– Szia, hogy vagy?

Lívia összerezzent a váratlan hangra.

– Szia. Körülbelül úgy, mint az elítélt a siralomházban. Teljesen össze vagyok zavarodva.

– Ne félj, meglátod, minden rendben lesz. Valami azt súgja, hogy át fogsz menni.

Egy évfolyamtársuk állt mellettük, aki akaratlanul is behallgatott a beszélgetésbe. Már egy órája várakozott, ez alatt az idő alatt sikerült némi tapasztalatot gyűjtenie.

– Ma egyáltalán nincs jó hangulata a profnak. Már négy embert kivágott. Még Széles Marikát is.

Széles Marika volt az évfolyamelső. Jelesnél rosszabb jegyet eddig még nem szerzett. A hír hallatán Lívia elsápadt.

– Nyugi – mondta Jocó. – Annyiszor átismételtük az egészet, hogy lehetetlen, hogy ne sikerüljön.

Névsor szerint járultak a professzor elé. Hamarosan Jocó következett. Amikor a terembe lépett, a másik vizsgáztató mosolyogva fogadta, de a professzor faarccal mutatott a tételekre, hogy húzzon egyet. Magabiztossága nem hagyta

el a keresztkérdéseknél sem, így nyugodtan távozhatott. Aztán érkezett az a pillanat is, amikor Lívia került sorra. Jocó bátorítólag megszorította a kezét. Nehéz volt számára a várakozás, nem is tudott egy helyben maradni, idegesen járkált fel s alá a keskeny folyosón. Végre nyílt az ajtó. Lívia könnyes arcát látva meg sem kellett kérdeznie az eredményt.

– Gyere- – suttogta részvétellel, és magához ölelte a lányt.

– Nem is tudom, mit csináljak. Azt hiszem, a Dunának megyek- – zokogta Lívia. – Még egyszer nem tudom megtanulni ezt a hatalmas mennyiséget. Így is hullafáradt vagyok.

– Mi volt a baj?

– Minden. Ahogy megláttam azt a rideg tekintetet, éreztem, hogy a tudás kiszivárog a fejemből. Én olyan hülye vagyok. Még a legegyszerűbb kérdésre sem tudtam válaszolni. Jocó megsimogatta Lívia haját.

A lány tovább brühögött:

– Te olyan okos vagy. Nem is értem, miért vagy velem.

A fiú elmosolyodott. Nagyon szerette Líviát, bántotta, hogy ennyire elkeseredett állapotban látja.

– Kis butuskám. Azt hiszed, azért szeretlek, mert tudod, mikor volt az augsburgi csata? Nekem az egész lényed tetszik, függetlenül attól, hogy frusztrált vénemberek mennyire szívatnak meg. Tudod, mit, ma pihenni fogunk, elmegyünk

moziba, utána meg cukrászdába, holnaptól pedig segíték neked. Megmutatjuk, hogy nem olyan könnyű kibabrálni veled.

– Nem is várjuk meg az eredményhirdetést?

– Úgyis kifüggesztik.

Lívia hálásan simult Jocóhoz. Ahogy kézen fogva elhagyták az épületet, többen is megfordultak utánuk.

– Milyen szép pár – dörmögte a bajsza alatt a gondnok, miközben helyére gördítette a kiürített kukát.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Hóesésben

Mikor a fehér puhaság
már mindent betakar,
a lélek száll boldogan,
földhöz ragadni nem akar.

Mikor a hószín tisztaság
s a fény uralkodik,
a lány hóesésben
vágysz az egekig repít.

Mikor boldognak éreznéd magad,
rádöbbsz arra,
te vagy, ki örökre
e sárgolyón maradsz.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Eltűnt álmok

Zöld hínárból
megszótt álmok
vízsodrával
messze jártok.
Voltam víz,
sodró ár,
hab fodrán
a napsugár.
Csilingelő
víznek cseppje,
páraként a
mennybe menve.
Álmaim már
nincsenek meg,
zord zúgóknál
mind elvesztek.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Jégvirág

Hófehér éjszakák:
milliárd hópihe leszáll,
beborít mindent,
mint puha takaró.
Nézed ablakodból.
Vágyad messze száll,
régvolt szerelmeknél
nyugalmat talál.
Galambszárnyon
jön a hajnal,
elviszi az álmodat,
tovatűnő ifjúságod
ablakodra odafagy.
Rálehelsz egy jégvirágra,
dermedtsége felereszt,
ám a múltnak látomása
fogva tart és nem ereszt.

Zsubrits Zsolt

Hinni fogok

Hinni fogok oly nagyon,
mint iramlás patakban,
hinni akarok s tudom,
erős a hit, szárnya van.

Reményeim folyamok,
hú társam a bizalom,
így szebb lesz a holnapom,
haladok, mint évszakok.

Megindított s indulok,
áttörve gátat, falat,
hitemmel mennyben járok,
mámorosság tör utat.

Gondok mind elnémulnak,
meghatódik áradás,
fáradt felhők elbújnak,
havas tájon ragyogás.

Zsubrits Zsolt

Együtt boldogan

Hajolj halkán hozzám
szavaljon szép szemed,
szerelmesek tüze
járja át szívemet.

Ölelj meg gyengéden
karoljál boldogan,
szomjas ajkam megint
ajkaddal édesítsd.

Ne múljon el a perc
míg a Hold ránk tekint,
arcod arcom Napja
mosolyod simogat.

Lelkemet a lelked
dallal érintse meg,
és hallgassuk szótlan
mi ketten boldogan.

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

2019/2.

/Téma: Vörös betűkkel/

ALKOTÓK:

BALASSA PÉTER

CSAPUCHA RUDOLF

CSISZÁR ANTAL

DITTRICH PANKA (*szerk.*)

JAKAB IBOLYA SHANTI

KERECSENYI ÉVA (*lektoráló*)

KRATJTSOVITS KATALIN

ÖTVÖS DIA (*borítóterv*)

ÖTVÖS NÉMETH EDIT

VÖNÖCZKINÉ GMEINDL MARGIT

ZSUBRITS ZSOLT

Vörös betűkkel

Csapucha Rudolf

Adomány a buszon

- 1 -

Az autóbusz pályaudvaron rendkívül hideg, északi szél tombolt. Nem kímélt senkit és semmit, műanyag - és papírhulladékot pörgetett maga előtt, melyek tehetetlenül csapódtak neki az embereknek. Még volt nyolc perc az indulásig, ám a buszsofőr már bent ült a járműben, és nyitott ajtóval várta a kabátjukba jó mélyen belebújó utasokat. Már vagy húszan – de lehet, hogy többen is – bent ücsörögtek a szélmentes autóbuszban, egyesek társukkal beszélgettek, míg mások az ablakon kitekintve nézték a természet kegyetlen tombolását. Ekkor fellépett a lépcsőn egy jól öltözött fiatalember. Sunyi tekintettel körülnézett, megvizsgálva, hogy pontosan hányan ülnek a járműben. Illedelmesen, egy bólintással odaköszönt a sofőrnek, majd egy kis táskából elővett néhány golyóstollat, amire egy papír volt ráfűzve. Elindult befelé, és a kis íróeszközökből mindenkinek átnyújtott egyet, így Gábornak is. A papíron vörös betűkkel az alábbi mondat volt olvasható: „Hallás sérült vagyok! A toll megvásárlásával támogatja egyesületünket. A termék ára: 300 forint.” A fiatalember a busz

végén megfordult, és elindult visszafelé. Összeszedegette a tollakat egy kivételével. Az ajtóban megállt, hátrafordult, és Gábor irányába biccentett egyet, meghálálva az adományt.

- 2 -

Mikor Gábor hazaért, felesége meleg étellel várta. Evés közben érezte, hogy centiről-centire minden porcikáját átjárja a főzelék és a gőzölgő fasírt forrósága. Feleségére, Csillára nézett, felemelte kezeit és mutogatni kezdett neki.

- Ma adtam 300 forintot egy süketnek és az egyesületének.

Csilla rosszállóan nézett rá, ingatta a fejét, majd megszólalt:

- Szívem, nem süket, hanem hallássérült.

Gábor elnevette magát, majd folytatta:

- Tudom, drágám, hogy fontos neked ez a dolog, csak picit piszkálni akartalak, hogy megköszönjem ezt a finom ebédet...

A nő hirtelen ingerülten közbeszólt:

- Helyesen cselekedtél, hogyha csak néhány forinttal is, de segítettél rajta és a sorstársain. Mert hidd el, minden apró segítség számít. Tudod, drágám, az a baj, hogy az emberek nem veszik tudomásul a másságot, inkább elfordítják a fejüket, ha elesett, szerencsétlen vagy éppen sérült embert látnak. Előítéletekbe bújnak, mint más ilyen hidegben a kabátjába. Nyakig gombolkoznak, sapkát húznak, lehajtott fejjel

közlekednek. Ez a legegyszerűbb: ha valamit nem látok, az nincs is.

- Igazad van, Csilla – Gábor ártatlanul nézett felesége szemébe. Láttá, hogy mélyen érinti a téma, így nem is mesélte el a teljes történetet. Hiszen amikor az autóbusz a stop táblánál megállt, ő pedig kinézett az ablakon, a szóban forgó fiatalembert megpillantotta a kocsmában, egy üveg sörrel a kezében, amint éppen nagy elánnal magyaráz egy másik férfinak, akinek fehér bot volt a kezében.

Nyomok a hóban

Szikrázott a hó a napfényben, feledtetve a csontig ható zimankót. Az erdész gyermeke a falubeliekkel önfeledten ereszkedett le a fehér hegyoldalon, élvezve a szünidő és a tél örömeit. Egyszerre csak megakadt a szeme: a hóban vér és patanyomok rajzolódtak ki.

Édesapjával megosztotta a tapasztaltakat. Ő pedig tüzetesen tanulmányozta a nyomokat, igyekezett tájékozódni. Nem volt egyszerű dolga. Előző nap hófúvás torlaszolta fel a lehulló csapadékot, eltüntetve a nyomokat, de a szerencsés véletlen átsegítette a holtponton. Hogy, hogy nem távolabb ismét feltűntek a lépések és a vér, ott valahogy szabadon hagyta a szél. Ezt követően tüstént elindult az ismertetőjelek által kijelölt szűk ösvényen. Hosszan gyalogolt és semmi. Már-már feladni készült próbálkozását, mikor egy csapda került látókörébe, a csapda üres volt, de vér borította. Láthatóan a szerencsétlen állat beleesett, igazolva a lelketlen orvvadász reményeit, de aztán valami csoda és sebek árán kiszabadult annak szorításából. Szaporázta lépteit. Ki tudja, mennyi ideje történt, itt minden perc számít. Az idő és a

jó szándék egyaránt arra ösztökélte, hogy a reményei szerint még életben lévő állatot fellelje és megmentse. Közben agya egyre csak járt, nemes harag költözött szívébe. Lelketlen emberek, számukra csak a pénz számít, ők a szent Mammon istenének szolgái hódolói. Az élet értéke messze eltörpül a haszon, főleg a busás haszon mellett. Kéz kezet mos. A vendéglős nem ad számlát, de tripla összeggel hálálja meg a húszsákmányt. Mindenki jól jár: a görbe úton járó vadász pénzhez jut, a vendéglős extra árat számol fel a vendégeknek: az érdekek összetalálkoznak.

Eszébe jutott az az eset, amikor a vemhes kocát és kismalacait csalta lépre egy lelkiismeretlen ember, és kapta őket puskavégre. Hiába, ilyen az élet, nem véletlenül vetette a következő sorokat papírra a költő „Az ember sátánfog-vetemény, nincs remény, nincs remény.” Ez utóbbi elszomorította: Mire képes az ember a mind nagyobb haszon hajszolásáért?!

Egyre mélyebben keveredett a sűrűben, hóval borított lucfenyők (tán a jövőendő karácsonyfái) sóhajtoztak a mind jobban feltámadó fagyos szélben. Kisvártatva az etetőhöz ért, ahol látszottak a nemrég volt erdei lakmározás nyomai: széna, kukorica, s egyéb táplálékmaradványok. Egyszerre láthatta az emberiség kettős énjét: jó és rossz oldalát, a lét és nemlét két ellentétes aspektusát. Táplál és gyilkol.

A magány, a sűrű vadon legkiválóbb terepe az elmélkedésnek, ahol nincs zavaró tényező, hacsak, s ez jobb értelemben véve, a lépten-nyomon felbukkanó természeti szépségek megtapasztalása szakítja meg. Ilyenekre nem odafigyelni lehetetlen. Minden egyes csoda kínálja magát: fedezz fel, állj meg, hacsak egy pillanatra, s csak így lépj tovább. Mondhatni egy másik ember lettél, gazdagodtál. S ez mennyivel értékesebb, mint mikor kérkedik éretlen kincsével az iskolás gyermek.

De az igazi bölcs megalázza magát.

A hó egyre mélyebb lett. A nyomok mintha elvesztek volna. (Tán visszavonhatatlanul?) De nem, íme ott egy, ott még egy, majd kissé távolabb sorjáztak társai. Lassan besötétedett, a szél egyre csak erősebb és erősebb lett, a korábban még látszó holdkorong vastag felhők mögé rejtőzött nem akarta többé megmutatni magát. Újra esni kezdett a hó, majd egyre sebesebben, mind nagyobb és nagyobb hópelyhek hullottak alá, emlékeztetve arra, hogy még a negyedik évszak derekán vagyunk. A java még hátra van: bőven lehet osztályrészünk mennyei áldásban, de erdészünket keményebb fából faragták annál, semhogy visszakozott volna. Váratlanul nyöszörgés és kaparózörejek ütötték meg a fülét. Vajon mi lehet, őz vagy szarvas? A meglátottak az utóbbi feltevését igazolták: egy kapitális agancsú szarvasbika küzdött sebével és a hóval, utóbbiból némi élelmet kikaparni.

Emberünk közelebb ment, ahogy fokozatosan kirajzolódtak az állat körvonalai, úgy fedezte fel lábán a szörnyű sérülést. Sok vért veszíthetett, gondolta. Családos ember lévén egyből maga elé képzelte a szarvascsemetéket, a mamát, akik aggodalommal nyugtázzák, hogy a „ház ura” nem tért vissza. Az erdésznek egyből saját gyermekei jutottak eszébe, elképzelni sem merte, hogy ők is áldozatul válhatnak. Két gondolat ötlött eszébe: meg kell akadályozni, ha lehet a hasonlókat, s mindent elkövetni, hogy a bajbajutott vad visszanyerje egészségét.

Hogyan szállítsa el? A több mázsás példány szállására viteléhez szánra van szükség. Szerencsére nem esett távol a vadásztársaság központja, s tudomása szerint egy bérkilövés előkészülete volt folyamatban külföldi szereplőkkel. A technika csodája a maroktelefon, ebben és a térerősségben a megoldás. Kapcsolatot teremtett a házzal, s ott értesülvén a történetekről tüstént intézkedtek: kisvártatva előállt a segítség.

A szarvast biztos helyre szállították. A közeli állatkórház szakemberei vették kézbe az ellátást. Operáció, hosszas lábadozás. Micsoda öröm volt, mikor a felgyógyultat visszaengedték természetes közegébe.

Mire jó az elsődleges jelrendszer. A hang, a tűz és a vérnyomok hasznosan orientálják az embert: jelen estben életet mentettek.

Balassa Péter

Vörös betűk

Hajnali ködben
mínusz tizenötben
éjjeli álom
még mindig rágom.
Dönteni kéne
merni a félszbe',
tenni, elmenni,
kimondani végre!

Kincseim fogva
csokorba vonva
előre állni
magam csodálni,
látni a fényem,
újra megélnem
-gyermeki énem; -
mind, amit még nem!

Vörös betűkkel
égni a tűzzel
halovány cseppben
tenger a cseppem,
szállni a széllel
ölelni kékkel
Állni a földön;
érték e kölcsön!

Nem most! Nem egyszer!
Minden lélegzettel!
Tudom és érzem!
nincsen több „még nem!”
Adhatok! Hathomok!
Hiszen most vagyok
kezdete, vége,
s aki megélte!

Dittrich Panka

Talán

Talán dolgoztunk – én délig, te estig. Talán megleptelek este két borsodival, hogy feledd a munkahelyi gondokat.

Talán mellém bújtál, simogattál, becézgettél, és átöleltél fáradt karjaiddal, elhalmoztál lüktető vágyaiddal, s viszonoztam heves csókjaidat. A tiéd lettem azon az éjszakán is... Talán ezzel forró a szenvedéllyel zártuk a napot egymásba fonódva, és becsukott szemmel összekarolva vigyáztuk a másik álmát. Talán épp a haverjaiddal múltad az időt alkoholgőzös mámorban, és én otthon aggódtam az ablakban kuksolva, hogyan érsz haza...

Talán azon a napon reggel pecázni voltunk, te szerelted a botot, hogy én fogjam a halakat. Talán aznap mégsem pecáztam veled, mert ott hagytalak a parton egyedül. Helyette kóboroltam és fotóztam, az egymásba kapaszkodó, egymást ölelő fákat, a csendesen hullámzó Dunát az üres ladikkal. Azért, hogy majd megmutassam neked a virágon a szitakötő táncát, a kék kisvirágon a méhecske porzását. Talán egész nap a Tv előtt ültél, és kapcsolgattad összevissza a csatornákat, ebből tudtam, hogy valami nyomja a lelkedet, amit sosem mondasz el...

Talán aznap elmentünk élményfürdőbe, és csuromvizesen ültünk a napfényt árnyékoló hintapadon, nézve az előttünk vonuló Rábát, sorolva az emlékeket. Felidéztük milyen volt, mikor először láttuk egymást fürdőruhában. Te a büszke napégette izmos testeddel, én a szégyenlős, vékony combjaimmal és a hófehér bőrömmel. Mennyit jártunk itt, amikor még kicsik voltak a gyerekek. Nem feledve mosolyuk, kacajuk. Én pedig megjegyeztem neked: kár, hogy felnőttek. Mire te megnyugtatóként mondtad: ez a világ rendje...

Talán aznap épp meccsen jártam nélküled, a focis barátaimmal, és mérgelődteél: milyen keveset vagyunk együtt, ami engem akkor sem zavart, hiszen minden meccsrejárásomkor ugyanezt hallom. Talán aznap is lementél a kocsmába a haverokhoz, és felhúztad az agyam, ahogyan késve hazataláltál, és kiabáltam veled: végre fejezd be a kötekedést! Talán aznap épp azon is veszekedtünk, hogy megint soknak tartottad a telefonálásaimat. Vagy hogy megint sokat ültem a számítógépnél, írva vágyakról, reményről, álmokról, amit nem mindig értettél meg, vagy tán nem is akartál...

Talán aznap elvittél az állatkertbe, mert jöttek a barátaid, és nekem semmi kedvem se volt az állatokat fürkésznem...

Talán zuhogott aznap az eső, és egész nap lustálkodtunk a kockás pléddel letakart franciaágyon. Csiklandoztuk egymást, mint a

gyerekek, majd elkapott a vágy minket, aztán irány a fürdőszoba, és megint az egymásért érzett boldog szeretkezés. Vagy épp annyira fáj a fejem, hogy még a simogatásokhoz sem volt kedvem...

Talán aznap elmentem a testvéreimhez megint, és előtte azon folyt a vita, hogy ők miért nem tudnak jönni, és én akkor ugyan miért megyek oda. Talán igazad lehetett, ha az észérveidet nézem, de én akkor is a szívemre hallgattam.

Talán reggel jöttél haza a munkából, és én hiába veszekedtem veled, hogy feküdj le, de te elmentél maszokolni alvás helyett. Talán mert a pénz mindennél fontosabb, de nekem nem mindegy, milyen áron...

Talán aznap nem is voltam otthon, mert Sopronba mentem a barátaimhoz, szintén nélküled. Talán mert Te inkább a Balatonra vágysz, én pedig inkább az erdős tájakat kedvelem.

Talán aznap is hívtál a munkahelyedről, és jó éjt puszit küldtél a telefonon keresztül, mert tudtad, egyedül vagyok. Talán mert nélküled nehezen tudok álomba szenderülni.

Talán aznap is vitatkoztunk: ki menjen le a boltba, mert megint elfelejtettem neked erős paprikát venni. Talán aznap alig beszélgettünk, hiába kuksoltunk otthon...

Talán aznap egész nap pókerezted a számítógépen, nagy nyereségre várva. Talán én is a másik gépnél ültem, és ismét csak a számítógépbe írtam a sorokat, talán egy verset,

talán egy sztorit, talán azt, ami épp akkor foglalkoztatott, és az ihlet is rám talált.

Már sosem tudjuk meg, mi is volt aznap, amikor..., hisz eltelt három hónap, mire észbe kaptunk, hogy idén is elfelejtettük...

Talán ha eszünkbe jutott volna, milyen nap is volt az, amikor egybekeltünk, hogy ásó, kapa, nagyharang válasszon el minket. Nézem a szobánk falán az esküvői képünk, és nem tudom, hogy az évszám mikor tűnt el onnan a feledésbe. Hányszor elmaradt a gyertyafényes vacsora, vele a pezsgő, a virág. Elfelejtettük, hogy ünnep az a nap. Mi akkor is belefolytunk aznap is a szokásos, fárasztó hétköznapiakba.

Talán jövőre eszünkbe jut az a nap, s lesz mit ünnepelnünk. Talán ha vörös betűkkel bevésném a naptárba, talán ünnepelhetnénk.

Jakab Ibolya Shanti

Ha

Ha a hajad színe
hófehérré válik,
ha a mosolyod
a ráncoktól nem látszik,
ha már nem emlékszel
minden szépre, jóra,
ha többször vágynál
egy-egy kedves szóra,
gondolkodj el rajta,
mért érdemes élni,
ha az élet kegyes hozzád,
merhetsz még remélni.
Mert ha az utadon
mindent megtanultál,
többet kapsz a végén,
mint amennyit adtál.

Krajtsovits Katalin

Gondolj amit akarsz

Végül is, ha belegondolok,

Összejöhetnek a terveim...

Remélem

Ösztöneim nem csalnak.

Sikerülni fog... majd. Eh!

Bolond ez a világ...

Elkeszálna mindent...

Türelmetlenül...

Úzi mindazokat

Kik másként gondolkodnak

Kik másként éreznek

Elgáncsolják

Legázolják... mert nekik szabad.

Kerecsényi Éva

A szabadság gyermeke

Belefáradtam, hogy mindig őrt álljak
kimondott szavak és mondatok fölött,
gombócok hadát torkomon lenyomjam,
s érzéseimből vonjak négyzetgyököt.

Elég volt tűzként perzselő szavakból,
ahogy csapongó vágyak hamvadnak el,
tilalomfáktól nem látni a napot,
Máglyára velük ...ÉLET, kalandra fel!

Nem akarok többé befelé sírni,
mint színes kisléggömb szárnyaljon szívem,
vajúdó lélekből kipottyant érzés
fáklyaként lobogjon, s hazáig vigyen.

Oda, hol megértés karja ringat bölcsőt,
hol szeretet táplál síró kisdedet,
hol skarlát betűkkel írják az égre:
A szabadság gyermeke megszületett.

Ötvös Németh Edit

Tikkadt

a csont szilánkosra törik
sunyi tekintetek romos pitvarában
holnap folytatjuk utunkat
hirdetik mohón ragaszkodva
rugalmatlan kincseikhez
mulandóság van az
ami biztos
furfangos tudással sem lehet
örökkévalóságot venni
csupán időt
de az is mulandó

Ötvös Németh Edit

Üzenet

Reszket a világnak ereje
széttépi lelkem
tüskés ütközete
nem tudom a szöveget
lyukas lett agyam rostja
magot sem hint senki
a szántott földbe
mi fogadja
földgolyó te nedves
hatalmas reszketsz
mi végre tett belém valaki
parazsat ha plántálni nem tudom
kiüresedett önmagamot
fázik minden inam
izmom szakad gatyám
senki vagyok és semmi
kóc borít be és
alvadt halotti tor
kiáltanék de nem tudok
bevarrták számat
lusta angyalok
fed a vég oszló lehelete
minek vagyok én mondd
kinek az üzenete?!

Zsubrits Zsolt

A kéz

Sikert megmarkoltam,
gazdagon csillogjon,
ne hagyj el – szorítottam,
csak nekem tapsoljon.

Simogattam nyakat,
gyönyört érintettem,
keblet, bársonyvállat
ujjammal becéztem.

Haragot tartottam,
s dédelgettem békét,
dühöt megnyugtattam,
kértem irigység esztét.

Eltakartam szégyent,
pirult helyettem is,
nem éreztem kényszert,
mutattam fityiszt.

Emeltem szív vágyát,
egekbe költözött,
ringattam szép álmát,
ünnepbe öltözött.

Törődötté váltam,
a gondok kikezdték,
fáradt a munkában,
vastagítom kérgét.

Utamon elkísért,
ír vörös betűkkel,
köszönöm hűségét,
úgysem felejttem el.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Édesapánk

Tűz vörös betűkkel írom fel az égre,
a felhős fehérre vagy az azúrkékre,
hogy aki felnéz rá, az mindenki lássa,
az édesapámnak nincsen, nem volt párja.
Elment ő közülünk, fent van már a mennyben,
azóta nem fogy el szememből a könnyem.
Dolgos, kérges kezét többé nem foghatom,
elvitte őt tőlünk egy nagyobb hatalom.
De fülemben cseng még jóra intő szava,
ha éppen úgy kellett, jóízű kacaja.
Ami jó volt benne, az már belém kódolt.
Madárlátta kenyér, táskájából jó volt.
Félárvak lettünk mi, akiket itt hagyott,
pedig már nem gyermek, én is nagy vagyok.
Kilencvenhét éve, vállát súllyal nyomta,
teste is meggyengült ezt a súlyt nem bírta.
Angyalokkal szállt fel Urunkhoz a lelke,
ott van a mennyben, hogy léptünket ügyelje.
Tanítása s hite itt él bennem tovább,
és őrzöm agyamban minden egyes szavát.
Tűz vörös betűkkel írom fel az égre,
a felhős fehérre, meg az azúrkékre.
Összetört szívünknek van még reménysége,
hogy eljutunk hozzá, fel az örök fénybe.

Szabadon 2019.02.

Csapucha Rudolf

Zord idő

Zord, nyűszítő, hideg kint az idő,
Ez a mindig gonosz kereskedő,
Kedvem mikor bőszen elrontja,
Ehhez ért a goromba, mihaszna.

Fázva, reszketve fűtyülök rád,
Hordd el mocskos, fekete irhád,
Hasztalan pörlekedem vele
Most még nagyobb lett feje, süvege.

Szélesre terpeszti szárnyait,
Ez engem még jobban felbőszít,
Lassan hinti fehér harmatát,
Befedve utat, házat, határt.

Zord idő, csodáld tiszta művedet,
A természet mily csodás is lehet.

Csapucha Rudolf

Új évre

Ó év ó év kongatnak már
Az idő fölötted elszáll
Ha mutatók találkoznak
Mint őrült száguldó vonat

Sodor maga előtt mindent
Előtte most semmi sem szent
Feledünk örömet és bűt
Babérokat és koszorút

Tavaly is megfogadtuk már
Idén is talán légbe száll
Egészség öröm és béke
Teljesüljön be örökre

Csak ennyi a kívánságom
Meghallgatásra találjon

Dittrich Panka

Hamvadó ősz

sárgult apró levelekben
temetem a fényes nyarat
ahogy patak csengésében
felhő nyelte napsugarat

halk nesz botozik a fák közt
illatok halnak a mába
kecsesen írják le az ősz
hamvas virágok szirmába

Dittrich Panka

Lázadni

utat mutat az értelem
tanulva érünk feléje
kihívás minden érzelem
hogya nincsen szerencséje

sötétségbe zárul a fény
a cseppnyi lopott pillanat
szenvedélyben lapít a tény
átlépünk egy másik falat

Jakab Ibolya Shanti

Négy évszak

Négy évszak az életedbe
mindig csodát hozott,
élted tavaszán az édesanyád,
még pocakjában hordozott.

Ismerkedtél a világgal,
csodálkoztál minden jóra,
és szüleid tanítottak
szeretetre, szépre, szóra.

Iskoládat befejezted,
és hogy merre vitt az élet,
rajtad múltott a sikered,
mennyire fogadtak el téged.

Aztán jött a nyár, s a Nap melege
gyermeked kezével simította arcodat,
s hogy jó emberré váljon, minden nap
meg kellett vívni a saját harcodat.

És a maga sokszínűségével
az ősz is megérkezett,
hajad színe is kifakult,
és gyengült az emlékezet.

És ekkor mint valami csoda,
újra visszajött az élet,
unokád ölelő karja
mindenért kárpótolt téged.

A tél hideg szelével
a csontodig hatol,
fáj minden tagod,
és emlékeid elvesztek valahol,

Nincs már más dolgod,
mint örömmel teli szívvel várni,
s ha az élet kegyes hozzád,
láthatod unokádat szülővé válni.

Ha visszagondolsz a gyökerekre,
hogyan honnan kezdődött minden,
miből nőtt ki az a csodálatos fa,
melynek tagjai vagyunk minden.

Jakab Ibolya Shanti

Arc Poétika

„Költő vagyok – mit érdekelne engem a költészet maga?”
Hagyom szárnyalni gondolatim, s ha kell, Én leszek Isten ostora.
Nekem ne mondja senki mit érzek, vagy mit mondhatok el,
utat engedek vágyaimnak, s azt megosztom bárkivel.

Amikor virágszőnyeg éled a bakonyi dombokon,
és énekes madár csicsereg a part menti lombokon,
vagy az unokám csillogó fényes szemébe nézek,
mikor mesélek neki egy régmúlt, csodaszép emléket,
akkor vagyok boldog, s tudok örömet adni én is,
s tudok feledni bánatot, mert megérint a szép is.

Mert annyi szépség van, mi írásra ihlet engemet,
s nem hagyhatom szó nélkül, ha a sok borzalom mit látok, eltemet.
S ha csak egy szavam is van, min elgondolkodik az olvasó,
már érdemes volt élnem, írnom, mert szépet alkotni jó.

Idézet: József Attila Ars poetica című verséből

Kerecsényi Éva

Lélek-zen

meg-megbotlik a fény az ágon
hópihepapucsba bújt a táj
csend bóbiskol bokrok tövében
hallom az angyalok kacaját
dermedt karját az ég kitárja
ujjai közül jéggyöngy pereg
lengé fátyol borul a fákra
s áhítat hintázik lelkeken

Kerecsényi Éva

Ha te, ha én...

Lennék levél, mit ölbe kap a szellő,
szenvedély szárnyán ellibbenő felhő,
lennék fa törzse, ha lennél a lombja,
ágad-vágyad oly puhán rám hajolna,
lennék eső, hogy lemossam az átkot,
mi megfojtja lelked, s elviszi álmod,
égbolt is lennék, ha rajta te holdam,
szerető hitves fényes udvaromban,
csillaggá válnék, ha lennél az éjjel,
s kelnék a nappal, hogy csókokkal ébredj.

Krajtsovits Katalin

Karmikus küldetés

parttalan partok, víztelen medrek, néptelen utak,
szótlan, holt lelkek
kezdettől kergetnek, kergetnek, űznek,
vizek szalagjából rabláncot fűznek,
utol ha érnek kezemre tekerik,
húznak, vonszolnak föl a fellegekig,
ott majd eleresztnek, felhóágyba tesznek,
a Naphoz, a Naphoz követségbe visznek,
vizek szalagjából rabláncot fűznek,
a Naphoz, a Naphoz követségbe visznek, hívjam
el újra éltető sugarát,
hívjam a Napnak éltető sugarát, hogy ne lássam
többé holtak szótlán hadát,
az utak is újra népesek lesznek, lelnek újra
partot, és vizet a medrek...
aztán megpihenek,
ennyi egy élet,
de a Nap megérte,
s a lelkek hazatértek.

Krajtsovits Katalin

Önismeret

Nem akarok csillag lenni, fent az égen tündökleni. Ahhoz én túl kicsi vagyok. Nem csillogok, nem ragyogok. Nem kell nekem babérág. Elég egy kis papír tán, s arra írom, amit tudok. Ha akarod, elolvasod, ha nem akarod, leteszed. Boldogtalan nem leszek. Úgyis lesz majd kritikus, ki azt mondja: fuss te, fuss! Ki engedett be ide, költőink szent berkibe? Mit mondhatok akkor én, na és? Van papírom még elég. Aki keres, megtalál. Több is veszett Mohácsnál!

Ötvös Németh Edit

Emlékek

a diadal csupán illanó lábnyom
néha rám ront magamat sem találom
szutykos zene üvölt csörömpöl a fény
zakatol az égen foszló szemfödél
leheletbe ömlő maró fájdalom
utunkat járjuk idegen tájakon
kapaszkodnak belénk gyengülő kezek
lerázni sincs idő Isten véletek

Ötvös Németh Edit

Takarítás

jön jön a Talp
izgága porszem
bújok a padló repedéseibe
gyorsan veszem a levegőt
sípolt a tüdőm küszködöm
nem fújhatok nagyot
jön jön a Talp
kisebbre húzódok
alig élek
szuszog a cirok
a többiek már a lapáton
megy megy a Talp

Zsubrits Zsolt

Odakinn

kinn néma pompában a táj
kedv hidegben melegre vált
sok hópihe mindent fehérít
tél ereje bátran beborít
egy éber híd hósuba alatt
reménykedik jön még tavasz
a fagyos folyó álmát őrzi
s fák hidegét összeszövi

Zsubrits Zsolt

Fehér a hó

fehér a hó
bíztható
fehér a ház
a lármás
fehér a toll
puhatol
fehér a szó
nyugtató
fehér a kép
egyet lép
fehér a vágy
álmot lát
fehér a dal
táncolva
fehér a gomb
megfogom
fehér minden
hang sincsen
csak fehérségem

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Csillagjaim

Ha nézem az égen a csillagokat,
ha vágyom, hogy az éj szele majd simogat,
csillagjaim, csilingeljete!

Ha félem a holnapot s vágyom a tegnapot,
csillagjaim, nekem ragyogjatok!

Fekszem az ágyamon, ébren is álmodom,
tegnapi csókjaid már soha nem kapom,
csillagjaim, helyette csókoljatok!

S ha létem majd elmerül éteri mélyben,
ott leszek végül a mennyei fényben,
csilingelő csillagjaim, ti búcsúztassatok!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A bánat útja

Mikor a bánat útját járom,
mikor a szél a fülembe zenél,
a szürkeség nyugalma megérint,
kezdem látni a táj ezer színét.

Mint málló vakolat,
az ég színe úgy csorog,
a távolban valami fénylik,
valami vörösen ragyog.

Talán vöröslő szívem tükörképe,
talán a gyötrő fájdalom,
lomha madarak szárnyzuhogása,
vagy szememre hullajtott irgalom.

Egymás elé rakom lábaim,
az utam egyre rövidebb,
nem tudom hányadszor járom ezt a tájat,
de érzem a nyugalma megszelídített.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Fagykirály

A Fagykirály pálcája suhint,
és jéggé dermed minden mozdulat.
Varázsol csodát a zöld szín vízből,
szemgyönyörködtető, fura jégszobrokat.
A látvány megfog, szépsége megragad.
Szivárvány csillog a halott cseppeken,
szétszórja fénylő sugarát a napnak.
Közben látni, ahogy könnyei csorognak.
De meddig tart még ez a téli pompa,
hisz rügyezni vágy minden bokor, faág.
A Fagykirálynak nem tart sokáig hatalma,
bár alkotása öröklétért kiált.

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

2019/3.

/Téma: Utolsó botrány/

ALKOTÓK:

CSAPUCHA RUDOLF

CSISZÁR ANTAL

DITTRICH PANKA (*szerk.*)

KERECSENYI ÉVA (*lektoráló*)

KRATJTSOVITS KATALIN

ÖTVÖS DIA (*borítóterv*)

ÖTVÖS NÉMETH EDIT

VÖNÖCZKINÉ GMEINDL MARGIT

ZSUBRITS ZSOLT

Utolsó botrány

Csak egy kis baleset

Az idős úr és a nő úgy ment egymás mellett az utcán, mint két vékony kérdőjel. Lassan, minden lépést meggondolva emelgették lábaikat.

- Fázom – szólalt meg a nő, és a férfi felé fordította a fejét. Szemében félelem és rettegés volt. Párja nem szólt vissza, gyöngéden megfogta a kezét és szinte húzta magával tovább.

A hideg januári szél nem ismert lehetetlent, igyekezett a ruhán keresztül beférkőzni azokon a pontokon, ahol eléri az idősek bőrét. Elérje, majd kegyetlen szúrásokat, éles vágásokat okozva fájdalmat csikarjon ki a testekből. Ruhájuk kopott, szakadozott és émelyítően büdös volt. Ők már nem érezték ezt az illatot, megszokták. Ahogy azt is, hogy messziről kerülik őket az emberek, mikor rájuk néznek. Végigmérik a párt, és hol szánakozó, hol megvető tekintettel sietnek tovább. A férfi őszbe hajló, zsíros, csapzott haját a gallér fejközépig takarta. Borostás arcát azonban nem védte semmi. Savós szemeiből néha ki-kigurult egy-egy könnycsepp, amit a hideg északi szél csikart ki. A nő vállig érő, kócos, zsíros haját mindenfelé lökdöste, dobálta a szél. Egy buszmegálló felé közeledtek.

- Itt egy picit megülünk – szólalt meg a férfi. Behúzódtak a több helyen sérült üvegparaván mögé, majd nagyon lassan a padra is leültek. Kosz és mocskok vette őket körül, de itt legalább nem tombolt a természet kegyetlen kedve. Két fiatal nő már ott ácsorgott. Megvető pillantások után arrébb húzódtak. Pöfögve, nagyot szisszentve megállt egy autóbusz. A két nő gyorsan felugrott a nyitott ajtón, míg hátul egy hangos fiatalokból álló társaság szállt le. A padon a férfi a nő felé fordult, hangját megemelve, hogy a motor zúgását túl tudja harsogni megszólalt:

- Még két sarok és ott leszünk. Az a kedves fiatalember azt mondta, hogy ma menjünk be. Még azt is hozzátette, hogy nem is kell majd sokat várnunk, van hely bőven, és megoldódik talán a sorsunk végre. Nagyon jóra való embernek néztem. Meglásd drágám, jó helyünk lesz majd ott az otthonban.

- Majd meglátjuk, csak legyen igazad – válaszolt a nő.

A fiatalok akkor értek oda, mikor a férfi újra megszólalt, ezúttal is hangosan:

- Az a baj, hogy...

- Mi van öreg? Beszöltél? - fordult felé az egyikük.

- Be hát – nevetett egy másik – Rádásul éppen neked Tomi.

A fiatal közel lépett a férfihoz, ugráló lépéseket tett jobbra-balra, majd hatalmas erővel ököllel megütötte a férfi halántékát. Az zavaros tekintettel nézett rá, és lassan oldalra dőlt, majd

lecsúszott a földre. A buszmegálló újra feltöltődött dolgukra siető emberekkel. Már vagy nyolcan, tízen is lehettek. A nő nehezen lehajolt párjához és szólongatta:

- István, István – fejét karjai közé emelte és tovább próbálkozott – István, szólalj már meg.

Néhányan odanéztek, de fejüket hamar elfordítva a várva-várt autóbuszt kémlelték.

- Megölte a férjemet – zokogva, ordítva nézett fel a nő. – Hívjanak már segítséget – folytatta tovább kétségbeesetten. - Megölte a férjemet – már sikításba csapott át a hangja. Könyörgő tekintettel forgatta fejét, várva a segítséget.

Távolabb egy középkorú férfi kivette zsebéből a telefonját, és gyorsan belehadart valamit. Közeledett a pad felé, majd megszólalt:

- Már úton van a segítség! Hívtam a rendőröket is – szúrós tekintettel nézett a fiatal Tomi szemébe.

Lassan, egyre többen torlódtak össze a megállóban, Tomi barátai látva, hogy itt tényleg komoly lehet a baj, finoman araszoltak egyre távolabb a helyszíntől. Pár perc elteltével már egyikük sem volt ott. A fiatalember édesapja is most közeledett a többi várakozó felé. Az utca végén hangos vijjogással megjelent két segítő autó. Tomi megszeppenve tekintett körbe és nagy lendülettel szaladni kezdett. Kiugrott az útra, ahol egy autó füstölgő, csikorgó kerekekkel fékezett, de már nem tudta elkerülni a balesetet. A mentőautó személyzete látta, hogy egy test a járdára csapódik, majd mozdulatlanul fekszik ott.

Kiugorva a kocsiból azonnal odarohantak. A tömegből a telefonáló ordítani kezdett:

- Ide, ide, itt kell segíteni! - a földön fekvő öreg férfira, és a még mindig nyöszörgő nőre mutatott, majd odalépett a kiszálló rendőrökhöz és nekik is mondott valamit. Az egyik mentős odaszaladt a buszmegállóban fekvő sérülthöz.

A tömegből többen kiabálni kezdtek:

- Hagyják őket, bűdös kéregető alkoholisták ezek.
- Már botrányos, ahogy viselkednek – kiabált egy másik férfi is és a rendőrök felé nézett.

A földről a mentőorvos lassan felállt, majd halkán megszólalt:

- Ennek az embernek ez volt az utolsó botrányos viselkedése.

Tomí édesapja aggódva futott oda fiához.

- Mi történt? Hogy van?

- Semmi uрам, nyugodjon meg – válaszolt egy másik orvos – Csak kisebb karcolások.

- Mi történt fiam?

- Hallottad apa, csak egy kis baleset volt.

A feléjük közeledő rendőr lassan kihúzta bilincsét a tokjából.

Két perc még hátra van...

A falusi futballpálya szélén gyülekeztek azok az emberek, akik a csapat elmaradhatatlan, vérmes szurkolói hírében álltak. Parázs hangulatú meccsnek néztek elébe. Nem kevesebb dől el, mint kedvenc csapatuk, a Postás egy osztállyal feljebb kerülése. Ellenfele, a távolabbi Vágóhíd csapatának sem volt mindegy, milyen eredménnyel vonulnak le a játékvezetői hármassíp felhangzása után a zöld gyepszőnyegről. A bajnokságban ez a meccs maradt hátra. A többiek tegnap zárták az évet. A helyi csapatnak be kellett gyűjteni mindhárom pontot azért, hogy bajnok lehessen. Jelenleg két pont hátránnyal startolt, hogy megelőzhesse a szintén bajnokaspiráns golyó- és csapágygyári együttest. Ellenfele, ha legalább egy pontot rabol két hellyel feljebb tornászhatja magát a bajnokságban. Ötödik helyezettből a harmadik helyre rukkolhat. Bajnokság és bronzérem: igazán nagy a tét. Mindkét csapatnak méltó kihívás.

– Bizonyára jó meccsnek leszünk nézői. Fergeteges hazai támadásokra, a vendégcsapat részéről szívós védekezésre, s meglepetésszerű ellentámadásra.

– Láttad a helyi televízió riportját? Mindkét csapat

edzőjét mikrofon elé szólították. – kérdezte a másik.

– Igen, de a helyiek nyilatkozatát magabiztosabbnak ítéltém.

– Persze. Előnye a hazai pálya. A talaj minden egyenetlenségét ismeri.

– Igaz, de éppen tegnap – a leendő meccs tiszteletére gyeptéglákat cseréltek, igyekeztek minden buckát kiiktatni.

Ember tervez, időjárás végez. Hajnalban heves zápor áztatta el a pályát. Kérdés, mennyire fognak alkalmazkodni a játékosok. A foci igaz, hogy játék, de művészet is. Vannak labdarúgózsonglőrök, ki ne ismerné Pelé, Eusébió, Messi és társai briliáns cseleit, káprázatos játékát. Itt igaz ilyen zsenik nem akadnak, de több ígéretes tehetség keresi helyét a nap alatt mind a helyi, mind a vendég együttes színeiben.

Az óra mutatója egyre a mérkőzés kezdő időpontja felé haladt. Kisvártatva busz kanyarodott a meccs helyszínére tele vendégszurkolókkal.

– Biztatásban nem lesz hiány, mondogatták a helyiek.

– Hajrá Vágóhid! – harsant a vendégszurkolók ajkáról a kiáltás.

A pályán megjelentek a csapatok, s velük a játékvezetői hármás. Térfélválasztás, a csapatkapitányok kézfogása, sípszó, s már kergetik is a labdát. A várakozással ellentétben ez a kergetés – legalábbis a kezdetben –

eufemizmus csupán. Meddő mezőnyjáték, rossz passzok, elvétele formálódik egy épkezlábnak ígérkező akció, hogy még csírájába elhaljon a lábakon. Egy-egy távoli kapura lövés azért felborzolta a kedélyeket, különösen azért, mert a hálóőrök könnyelműen messzire kimerészkedtek. Szerencséjükre a kapuk fája felfogta azokat a bombákat, melyeket nem lettek volna képesek hárítani.

– Nagyon fontos, hogy ne csak lábbal, de fejjel is mérkőzzenek.

– Az igazi játékos nem csak néz, de lát is a pályán.

Hatásos elhárítási taktika a lesre futtatás a vendégegyüttes módszere: lassítani az iramot, elaltatni a védőket, s kihasználni minden rést, amely az ellenfél kapuja felé nyit utat. Eseménytelen percek következtek némi játékvezetői felületességgel. Ilyenkor a két szurkolói tábor méltatlankodik:

– Szemüveget a bírónak!

– Láss, ne csak nézz a pályán!

Sorjáltak a pályaszéli bekiabálások. A szabadszájúbbak nem riadtak vissza attól, hogy kárhoztassák a bíró felmenőit, személyét alacsonyabb rendszertani kategóriába sorolva. Harminc perc telt el, s még mindig nem zörgött, no nem a haraszt, hanem a háló.

Egy váratlan pillanatban a vendégegyüttes középcsatára megszerzett egy labdát, kapura tört, a védők lemaradva, a kapus távol őrhelyéről és...

Harsány sípszó törte meg a csendet, oda az akció.
Les. A szomszédos település szurkolói köréből felháborodott moraj hallatszott.

– Nem igaz, nem volt les!

A hazaiak megkönnyebbültek.

– Ha továbbengedi a bíró, alighanem középkezdés lett volna. Isteni szerencsénk volt. Les vagy nem les, ezúttal jól jöttünk ki a döntésből.

Míg ezen tanakodtak, a hazaiak jobb szélsője meglátta a gólhelyzetben lévő őrizetlenül hagyott középcsatár társát. Harminc méteres kiváló átadása igazi gólpassz lett, csupán be kellett bólintani a megdermedt kapuvédő mellett a labdát.

Örömmámor a hazaiak részéről:

– Végre! Ez az, amit annyira vártunk.

– Jól van, fiúk! – hangzott a biztatás.

– Hármat akarunk! – zúgták.

A tespedtséget most az iram váltotta. Egyszerre sürgős lett minden: bebiztosítani a győzelmet, másrészt egyenlíteni, s legalább döntetlennel húzni ki a maradék (nem csekély) időt.

Így szakadt vége az első negyvenöt percnak.

A szünetben mindkét öltöző afféle vezérfőnök vezérfőnök volt.

– Nem szabad a vendégeknek lélegzetvételnél szuszta sem hagyni! Szögezzétek oda őket kapujuk elé! Szoros emberfogást is kérek!

A másik térfél mestere sem maradt le utasítások terén:

– Fel kell lazítani a védelmet! Minden lehetőséget ki kell használni az egyenlítésre! Aztán szoros emberfogás a védelem falán, semmi rés nem maradhat! Így van esély célunk elérésére: a tabellán két hellyel feljebb jutásra.

Mindkét csapat igyekezett megfelelni az edzői utasításoknak. Sajnos a játékvezető téves ítéleteivel elkedvetlenítette őket, másrészt kivívta a rajongói tábor ellenszenvét, sőt a haragját. Ezen a téren mind a vezérbíró, mind pedig a partjelzők – rossz értelemben együtt működtek.

A harminchetedik percben puskaporossá vált a levegő. A hazai kapu előtt gólhelyzet adódott, a középcsatár egyedül maradt a kapussal, de a játékos kézzel tette le maga elé a labdát. Lő és a kapus már csak belülről kotorta ki a labdát. A játékvezető középre mutatott.

– Csalás! – üvöltötték a nézők – Kezezett a játékos!

– A vendéglátók kapitánya tiltakozott, sárga lap. Ekkor a csatár meggondolatlanul beintett. Az eredmény piros lap.

– Nem látod? Nincs igazad! Mennyiért vetted a játékvezetői engedélyt?!

Minden tiltakozás hasztalan lett, a bíró hajthatatlan.

Egy-egy.

– Fiúk, mindent bele! Még van idő! Bajnokok lesztek!

Fergeteges rohamok követték egymást, de eredmény nélkül. Váratott a gólöröm.

Érett a hazai csapat gólja, de csak nem érett meg.

A bírói hármás – hűen eddigi „egyenletes teljesítményéhez” hibát hibára halmozott. Szöglet helyett kirúgás, illetve fordítva.

A vendégek színészkedtek: egyik játékos úgy „esett el”, hogy labdát közel, s távol nem láttak. És mi lett? Természetesen szabadrúgás, mely a kapufán csattant

– A lelkesen szárad, ha elvesztjük a meccset! – ez már komoly fenyegetés volt.

A nyolcvannyolcadik percben úgy tűnt eldőlni a bajnoki cím sorsa. A hazaiak lefutották a védőket, de minő szerencsétlenség, a focista elcsúszott a fűvön, a labda elpattant, egyenesen egy védő lába elé.

Egymás hibáiból éltek a játékosok: ahogy elpattant a labda, rossz lekezelés után visszakerült az ellenfélhez, indulhatna az akció.

Micsoda döbbenet! A játékvezető a meccs végét jelezte.

– Dobd el az órát, még két perc hátra van!

A hazai csapat edzője felugrott, s már-már befutott volna a pályára, hogy elégtételt vegyen. A partjelzők a bíró pártjára álltak.

– Gazemberek, eladtátok a meccset! Mennyit kaptatok a bírászkodásért?

Kétségbe esett, letargiába zuhant hazaiak. Fuccs az aranyéremnek.

Ekkor már a pályát ellepték a dühös szurkolók, s a gyepek ökölvívó ringre kezdett emlékeztetni. Hazai

és vendégnézők ökölharcában lehetett „gyönyörködni”. Itt nem volt üresjárat, késhegyig menő küzdelem volt, csak itt nem holmi bírói síp, hanem rendőrök jelezték a „meccs végét”. Kit rendőrőrszobára, kit kórházba vittek, s másnap a sport- és egyéb újságok veretes cikkben számoltak be a történetekről.

A játékvezető sebeit tizennyolc öltéssel varrták össze, s további küzdelemre volt kilátás: védő és vádló párharcára a bírói pulpitus előtt.

Játékvezetőnk visszaadta engedélyét, s a továbbiakban mindentől, ami a focival kapcsolatos, távol tartotta magát.

Érettségi találkozó

Örömmel készült a négy egykori osztálytárs a 30. érettségi találkozásjukra. Különösen János, hiszen eddig egyikén sem vett részt. Az alma mater kapujában volt a gyülekező. A négy jó barát akik a kollégiumban is egy szobában koptatták a kollégium rozsdás vaságyait, itt is „klikkesedett”. János rábeszélte társait, hogy ők autóval, az ő új autójával tegyék meg azt a két utcányi távolságot az étteremig, amit a többiek gyalog, sétálva.

„Cirka 4 milla volt.” Énekelte el többször is János, amíg az autóba invitálva őket. Géza, Attila, és Jenő elfogadták a fuvart. Ez igen, ez igen, ez aztán az autó, ismerték el a járgány szuper mivoltát. A műszerfal az pedig maga a tökély, dicsérték. Közben Jánosnak csörgött a telefonja, ám az fittyet hányva rá, sorolta a kocsi további extráit. A hangos telefon aztán elhallgatott, Jánosból ömlött a szó, gyorsabban forgott a nyelve mint az autó kereke.

– Tudjátok, fiúk, én nagyon jó sorban élek. Nem véletlen, hisz tudtam lavírozni, bárhogya alakult a világ. A rendszerváltozás hozta meg a sikert. Apám annak idején ötvenhatban börtönben ült, ezért kérvényeztük a kárpótlást. Igaz, volt huzavona, mert nem akarták elismerni, hogy

politikai okok miatt került sikkre, (ami nem véletlen) de aztán egyik cimborája némi kis fölért elrendezte a jattot. Úgy, hogy még járadékot is kapott. A vele dukáló kárpótlási jegyet még időben, jó pénzért eladtuk. Majd amikor megnyílt az osztrák határ, műszaki cikkekkel foglalkoztunk. Mi hoztuk be az első videólejátszót az országba. Aztán, amikor kezdődtek a privatizációk, akkor megvettünk némi kis pénzüért néhány önkormányzati ingatlant az államtól. Ne tudjátok meg, milyen az alvilág... ha valaki valakinek szívességet tesz, illik viszonzni. Az üzlet az üzlet. Fifti-fifti. Ha nem állsz be a sorba, akkor fegyvert is szegezhetnek a fejedhez. Egyik barátom így járt, jattolt is rendesen... Nem lőnek agyon, de mégis „kicsinálnak”. Gyerekek, pénzt csak pénzből lehet csinálni!

A társak szóhoz sem jutottak. Olykor egymásra néztek, aztán ámulva Jánosra, hogy a szerény kisbárányból milyen bika lett.

– Mindig is tudhattátok, buknak rám a csajok. Ám ma már vigyáznom kell, mert ötven felett nem engem, mint férfit akarnak a nők, hanem azt lesik, mennyire nyitom ki a bukszámomat. Igényük az aztán van. Ne tudjátok... De megtehetem, hogy válogatok. Dől a lé... A feleségem egy takaros asszony, mindent elnéz nekem, csak hetente mehessem fodrászhoz, műkörműshöz, és évente kétszer, télen is, nyáron is nyaralni. Na és persze, ami a lényeg, ne kelljen dolgoznia. De én jó ember vagyok. Túlságosan is. Biztosítom neki,

amit akar, és mellette én is szabadon élhetem ki a vágyaimat. Ha kedvünk van, ágyba bújunk. Nekem ne magyarázzon senki, hogy gazdasági válság van. Akinek van egy kis sütnivalója, busásan boldogul. No para! Emlékszem, annak idején egy ütődött gyereknek tartottatok. Egy kis beszarinak. Olyannak, aki sose állt ki a maga igazáért. Lehet, ezért kedveltetek, mert mindig tudtam igazodni hozzátok, verekedés, veszekedés és vita nélkül. Igen, arra mentem, amerre ti akartátok. De látjátok, felnőttem! Igazi férfi lett belőlem! Mindenem megvan. Családi ház, nyaraló. Ha kedvem van, leiszom magam a sárga földig, ha kedvem van, hentergek a lotyókkal. Szabad vagyok, mint a madár! Rajtam nem uralkodik senki. Se asszony, se főnök. Nem vagyok senkinek a csicskája. Nem gondoltátok volna rólam igaz?

A barátok összenéztek. Szemükben kimondatlan kérdések fényei pislákolnak.

– János, János, tudtuk, hogy viszed valamire... – kacsintottak össze.

Az étteremben étkezés előtt mindenki mondott pár mondatot magáról. Géza egy gyárban csoportvezető, két gyermekére a legbüszkébb, akik informatikus mérnökként lediplomáltak. Attila a lányára, akinek nem sokára lesz az esküvője, viszont azt sajnálja, hogy a fia Ausztriában él, mert hogy ott jobban boldogul, mert most ilyen a világ... Jenő pedig agglegény, de ő ezt nem bánja, szabad idejét pedig versek

írásával tölti, minden álma, hogy egyszer a saját kötete is megjelenjen. János elismételte, amit már a társainak is elmesélt, szinte szóról szóra.

Mikor mindenki befejezte a beszámolóját, János tovább fecskendezte a társaságnak a mondandóját, aztán még falatozás közben is hadarta. Kész csoda, hogy nem akadt meg az étel a torkán. Aztán az italt szürcsölve a többieknek is megeredt a nyelvük. Főképp a régi szép időkről nosztalgizáltak. Felidézve a csínytevésük, a tanárok elleni cselszövésük. Jó hangos hahotázással kísérve egy-egy régi sztorit. A négy szobatárs pedig hangos éneklésbe kezdett, amit anno maguk írtak, szobájuk indulójaként.

„Az 1/6 a mi szobánk, zsír édes a mi hazánk, a csajok is buknak ránk, mert zselés a frizuránk, ...”

A hangzavar az utca esti csendjét is felriasztotta. Észre sem vették a mulatozók, mikor termett ott az ajtóban egy nagy darab nő, aki próbálta túlharsogni őket.

– Te részeg dög, megmondtam, hogy ne vidd el a fiam autóját! Még jogsid sincs, te szemét állat! A gyerekem kocsiját ne használd, mert megint lehányom a tetves albérleted lábtörlőjét, ha kell, még oda is kakálok. Egyszer már megtettem, amikor a kisebbik lányomat molesztáltad, te mocsok állat! Most rögtön add ide a slusszkulcsot! Különbem nő létemre betörlök egy nagyot. Hallottad! Neked szoltam, nem másnak! Ne bújj! Úgy is tudom, hogy itt vagy! A lányom elárulta, hogy ide jöttél! Jó lenne, ha leszálnál a lányomról

is. Ha nem tudnád, undorodik tőled!

Egyedül Jenő értette a nő fertelmes dühét, hiszen épp ott haladt el mellette a toaletthez sietve. Aztán hátranézve Jánost látta, ahogy az asztal alá próbál bújni. Jenő visszafordult, és ő is az asztal alá bújva odasúgta neki: haver, ha most nem mész, ő fog kirángatni innen, és melléje úgy elagyabugyál, mint annak idején Karesz, akinek elcsaltad a barátnőjét. Aztán otthagya Jánost, lesz ahogy lesz.

A záróra következett, a találkozó résztvevői is szedelőzködtek, búcsúzkodtak egymástól, és senki nem kérdezte, hogy vajon János köszönés nélkül hova tűnt? Senki nem kérdezte, még a volt szobatársai sem.

Kerecsényi Éva

Más világ

Csillog-villog fals világ,
vakítanak a fények,
márkák, címkék, semmi más,
csak kirakati képek,
pózok, bántó kacajok,
botrány szagú valóság,
kitakart bájak, maszkok,
álszent szavak, mohóság.
Sűrű, sötét egy erdő,
elvesznek benn az álmok,
meredek már a lejtő,
csúfosak a bukások,
lelkek vonulnak némán,
menetelnek a mélybe,
alázat küzd csak árván:
vegyetek észre végre.

Ötvös Németh Edit

Zúrzavar

Szándékomba az akarat
törte fogát, benne ragadt,
vén tél nyomán fürge tavasz
sétára hív a fák alatt.

Szellő tombol, szél elmarad,
nyájas képű nap learat,
figyelme hű forró karom,
megölel, ha nem akarom.

Zavaros lesz az ég alja,
zúrzavar botrányt kavarja,
színes ívű szivárványon
elballag, utolsó álmom.

SZABADON 2019.03.

Macskásdi

Különös ez a mai nap. Reggel kilépek a gangra. Mi az első amit látok? Egy fekete macska. Igaz, több macska is kóborol az udvarban, nem is kóborol, inkább idejár vendégségbe, mert a ház több lakója is jobbnál jobb falatokat talál fel nekik. De azt is észrevettem, hogy ez az egy fekete a kiváltságos, azaz őt etetik, a többi pedig potyaleső. Ám a fekete ki nem hagyná, hogy ne nyalja ki a tányért, és ha egyszer kinyalta, másodszor csak az utána érkezők próbálják kinyalni, és ha netán előbb jönnek a teli tálhoz, megelőzve a feketét, akkor milyen finomságra számíthatnak.

Szóval, jöttem ki a lakásból és a fekete macskát megláttam. Olykor babonás vagyok, de ha minden nap látnám ezt az ágról szakadt macskát, aki egy üres mosókonyha ajtajában kapja a menzáját több embertől is, nos, tőle hogyan is várhatnék szerencsét. Hiszen ide van szoktatva az udvarunkba, s mint egy kiskirály, jár fel-alá, dorombol, és az is biztos, sosem fog korogni a gyomra. Azt eszik, amit az ember, vagyis amit az emberek meghagynak. Bár sosem néztem bele a tányérjába, igen abba, mert tányérja van néki, és nem is egy. De biztosan nem konzervekkel tömik,

tán ezek után azt meg sem tudná enni, hiába volna abban hal és még a tenger gyümölcseinek ezernyi változata.

De azt meg kell hagyni, reggel ritkán szoktam találkozni ezzel a feketével, ma lehet most épp nem kaphatott elég vacsorát, netán megelőzték, és most a reggelijét várta. Szó mi szó, nyújtózkodott, pöffeszkedett, farkát éjig emelve, körbejárta a tányérjait, és volt olyan okos, hogy amit már kinyalt azt nem nyalta ki még egyszer... Írnám tovább a történetet, de egy szemtelen légy itt ólálkodik a monitoromon. Jut eszembe, mióta macskák járkálnák dölyfösen az udvarunkba, mintha több lenne a légy is a lakásunkban. Hmm, nem győztem a konyharuhával csapkodni némelyiket, és mikor többször célt tévesztettem, akkor durr elszakadtak az idegszámaim. Csak egy káromkodás mentett meg attól, hogy megnyugodjak. A francba a rohadt legyekkel. Na de, milyen gondolatolvasó a férjem, vagy csak megunta, hogy őt kérem fel a legyek csapkodására, ami neki sem sikeredett mindig, na, most beállított egy légycsapóval. Tehát most szünetet tartok, míg ezt a legyet kinyírom. A francba, megérezte a szemtelenje, hogy hóhéra leszek, de ami késik, az nem múlik.

Visszatérve a macskára, reggel fekete macskát látni, az maga az optimizmus, hogy aznap szerencsét hoz. Eddig csak legyek sorakoztak, de majd ma jön a szerencse is.

Elmentem dolgozni, és el is felejtettem, hogy

netán ma szerencsés leszek. Semmi extra nem történt. Viszont mikor hazaértem, már megint a fekete kandúrt látom. Hmm... na, akkor most mi van? Hozta a szerencsémét vagy sem? Este kiderül, mert a luxorjáték a szombat esti sziesztánk e téren. Közben a légy megint a monitoromon szörfözik. Zsupsz! Lecsapom! Talált! Még szerencse, hogy a monitorom épségben maradt. Ez volna a szerencsém mára? A fenébe, már megint egy légy. Ki kéne üldöznöm a macskakolóniát az udvarból, bár megvallva a kutyákat, melyek megugatnak, na azokat előrébb sorolnám, mert van itt az is, olykor póráz nélkül. A kutyafájukat a gazdájuknak! Még az a szerencse egyik sem harapott meg! Lehet épp a macskáknak köszönhetem? Ó, hogy nekem milyen mázlim van!

A kis szöszi

Péter örült. Vége a műszaknak. Igyekezett ki a portán, hogy még láthassa azt a szöszi kislányt. Igen, így emlegette magában: a kis szöszi. A porta ajtaján kilépve látta, hogy az általa tetszett lány beszélget egy fiúval. Aki nem más, mint Roland, magas, nyurga gyerek, tele szeplővel és még az orra is mintha ferdén nőtt volna. Ejnye, ejnye, megelőztek – gondolta szomorúan. De még várt. Talán hátha mégis egyedül marad a lány, és akkor odamehet hozzá. De nem. A kis szöszi beszállt ennek a fiúnak a kocsijába. Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel, úgy, hogy még mások is hallani vélték.

Másnap a gyárban látja, hogy a bagózó helyiségben két srác pöfékel, az egyik Roland. A másikat nem ismerte, talán új fiú lehet. Péter nem tétovázott, és odalépett hozzájuk.

– Sziasztok! Szia Roland! Megkérdezhetem hova mentetek azzal a szép lánnyal tegnap műszak után?

– Ó, csak megkért vigyem haza. Én meg, óhaj, sóhaj, parancs, hazafurikáztam.

– Akkor köztetek nincs semmi? Azaz nem jártok?

– Nem. Miért? Csak nem tetszik neked? Irigykedsz mi?

- Tudod, már napok óta figyelem, és nekem annyira bejön a csaj, hogy le fogom szólítani. Kell nekem ez a lány. Szép keblei vannak, ejha közéje dughatnám a buksimat. És a fenéke abban a rövid nadrágban, ahonnan kidudorodik. Hát nem semmi! Beindította a fantáziámat becsülettel. Csak úgy berregek a látványától. A szeme, ó ha elmerülhetnék benne... Tudsz valami közelebbit róla?

- Igen, karatézik, és egy dan-os fekete öves. Vigyázni kell vele... Rengeteg versenyt nyert. Mindene a sport.

- Nem mondod. El sem hiszem, hisz olyan nőies, nem úgy fest, mint aki nap, mint nap edzene. Bár a combjai elég izmosak, de még így is nagyon csábos. Valahogyan összehozhatnál vele, mert nekem ez a kiscica tutira bejön. Álmaim királynője. Már jó pár hete figyelem, azt hiszem, beleszerelmesedtem. Bocsi, de valahogyan meg kell ismernem. Ilyen dögös csajt rég láttam. Mindene a helyén, szép mellek, kecses mozgás és a zöldeskék szeme, és az állandó vidámság az arcán, na az tényleg rabul ejtett. El tudnám képzelni, ahogy átölelem, és ahogy megcsókolom. Nem hiszed el, de tegnap róla álmodtam... azt, hogy az enyém lett, testestől-lelkestől. Akkor gondolhatod, hogy be vagyok ájulva tőle. Belezúgtam, mint a nagyágyú. Tegnap még irigyeltelek is, ahogy beszállt melléd a kocsiba. De mondd, tényleg nincs köztetek semmi? Honnan ismered? Van pasija?

Roland és a mellette lévő fiú, Róbert összenéztek, és majd megfulladtak a nevetéstől. Igaz, amennyire tudták, visszafogták magukat.

– Mi van már? Nem tudsz válaszolni?

– Dehogynem! A csajsziád, a te kiscicád, az én nővérem. Mellesleg itt áll mellettem a házi kandúrja!

Ellen-tétek c. kötetből

Kerecsényi Éva

Kopog a holnap

Ott lenne jó, hol a fények mesélnek
s letisztult érzések randevút kérnek,
hol útszéli fák, mint mosolygó árnyak
a csend himnuszához sorfalat állnak,
tudom, hogy eljössz, bár az út girbegurba,
láthatatlan kéz mintha sorsunkba nyúlna,
szálak szakadnak és megtörnek átkok,
sarkig tárt szívvel lám, előtted állok,
harang hangjára ha ébred a hajnal,
betakar lágyan, mint jó meleg paplan,
kölcsonkért álmok sután földre rognak,
hisz szeplőtlen arccal kopog a holnap.

Kerecsényi Éva

Újjászületés

kitörni készült égi kastélyából
szívéből kilopták a napot
csillaghadsereg vágatott nyomában
riadt fejében mi járhatott
el akart szökni már éppen kinézett
magának egy békés szigetet
felhők figyelték a bátor mutatványt
két világ közt puhán lebegett
lázongó lelke új kalandra vágyott
csábították kontyos nagy hegyek
kitárta szárnyát leszédült a mélybe
és tengerként újjászületett

Krajtsovits Katalin

Küzdelmek

Képi ábrázolásban a harcos a lovon vágtázó íjász, a tankon robogó lövész, a karatézó ember... sok ilyet látni filmekben is. Bár ezek bármily igazak, nem fedik a szó értelmét.

Mert harcolunk már az anyaméhben, hogy megszülessünk végre. Ahogy barátom és író társam Kirschner Gyula írja:

„Mikor megszületsz
harcossá válsz – minden nap
élethalál harc”

Igen, küzdünk a létért, a békességért egymással, önmagunkkal... küzdünk a megértésért, az elfogadásért, hogy vegyenek észre: itt vagyunk...

Aztán küzdünk önmagunkkal, legyen erőnk megbocsátani saját blódségeinket, mert addig míg nem történik meg, folyik a harc... vádolva mindent és mindenkit... kivéve magunkat...

Nagy harc a megbocsátás... úgy magunknak, mint másoknak... de utána sokkal szebb az élet...
Próbáld ki...

Ahogy Gyula mondja:

„Az újrakezdés
erősebb harcosná tesz
szívben, lélekben”

Igen, ezt ő valóban tudja, mert úgy küzd meg a mindennapokkal, hogy nem harcol, csak jó szívvvel, szeretettel áll hozzá minden problémához... és megoldja... mert:

„Az életharcot
nem vérrel kell megívni
-csak szeretettel”

Voltaképpen mind harcosok vagyunk a magunk kis világában, ahol minden egyes nap folyik a létért és a figyelemért való küzdelem.

Pedig nem kéne... csak szeretni...

Krajtsovits Katalin

Morgolódás

A szavak dühödten dörömbölnek,
utat keresve kifelé...
hogyan beszéljen a Sorsnak,
mely kénye-kedve szerint
rúg fel a szélrózsa összes irányába
minden tervet, elképzelést...
Ám oly hiábavaló a dühöngés...
az ember tervez –
s olykor dugába dől a terv,
mert a Sors,
az életünk más szereplőjének kedvez... most!
Mégis... a Remény biztat: nyugi!
A te terved, elképzelésed is a palettán van...
s egyszer csak –
mikor nem számítasz rá...
teljesül... Úgy legyen!

Ötvös Németh Edit

Játékos

Éji csendben
csengő-bongó
harmathegyi
kis tilinkó
Hajnali kép
simul össze
szvetter mohón
fonja körbe
Korán kelő
színes szellő

cseperedő
borzas mező
Fénynyalábok
tükörinda
tekeredő
üres hinta
Eső loccsan
gyémánt pereg
üresek a
fázós terek
Apró remény
falon árnyék
csúrdöngölő
férfijáték

Ötvös Németh Edit

Nyomoroncok

rágódom a tegnapok
fényben fürdő nyomorán
a Mit lett volna.?, kérdések
láncba fűzött
ringatás himnuszán
szánom a gyávákat kishitű
tunikában állnak
a bálványozott
hátradólt pökhendiség
árnyékában vegetálnak
biggyedt ajkú
ostobaság ostorozza
a kreatív elmét
háborog a semmin
fikarcnyi és céltalan
bú üldözi majd és
utoléri a bélrenyheség

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Kihalt vízpart

Még a szél sem jár keringőt,
néma, kihalt a móló,
cölöpjeihez az idő
szürke közönyt kötözött.
Magányos csónak
mereng magában,
emlékeit sorolja tán,
hogymilyen volt a nyár.
Lopott csókra gondol,
vágyó sóhajokra
éjszaka csendjében,
sírógitárszóra,
nem tudni kopott lelkében
mi az mit visszavár.
Tovább megyek lassan, halkán,
ne koppanjon csizmám sarka
hadd mélézzon tovább,
csak álmodozzon,
hogymilyen az új nyár
új szerelmeseket hoz talán!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Vidd el vágyaim

Néma, fehér tájban,
fagyott fák közt
fut tova a kis patak.
Vágyakozva napsugárra
viszi magával álmomat.
Bokrok között fagy motoszkál,
agyamban furcsa gondolat,
szikrázó hóban
nincsen lábnyom,
senki nem érti gondomat.
Fagyos a táj, fagyos a szív,
zúzmara festi hajamat.
Szűz hóban járva
csendes magányba,
patakba sóhajtom vágyamat.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Képzelt fotóhoz

Börtön rácsként eltakarnak
száradó faágak,
kerek szemmel bámulod
a szürke nagyvilágot.
Tőrbe esetten kiáltanál,
de moha fedi szádat.
Elhallgattatnak téged is,
ha jaj szavad kiáltod?

Csalódás

Az asszony vallásos volt. Aki találkozott vele, hamar megérezte rajta, hogy valami földöntúliba kapaszkodik. Minden lélegzetvétele erről tanúskodott. Amikor váratlan, sőt fájdalmas esemény történt az életében, akkor görcsössé vált, és még szigorúbb lett önmagához, meg a környezetében felbukkanó emberek iránt. Merevsége óvatosságra intette a párját, a munkatársait. *Jobb lesz vele vigyázni!* - gondolták többen is néha. Nem tudott boldog lenni igazán. Furcsa mód, talán akkor került legközelebb ehhez a felszabadító, eufórikus érzéshez, amikor vékony, madárujjai remegve merültek alá a templom ajtajánál elhelyezett szenteltvíztartóba. Mintha a cseppkőbarlangban az egyik nyúlvány végéről szabadulni akaró hideg, dermedt vízecsseppet érintené. Kirázta egész testét a fagyos víz. Amióta elvesztette kislányát, onnantól fogva nem találta a helyét sehol. Hiába történt sok-sok évvel ezelőtt a tragédia, gyászával egyedül maradt. Többnyire itt, a rideg és kopott freskójú falak, egy másik kor világképét tükröző festmények, szobrok között talált megnyugvást, menedéket. Aztán rájött, hogy a hite is kevés ehhez.

- Beteg a lelkem. Nem tudom, ki is vagyok! - ismételte férjének hónapokon keresztül, mint egy végtelenített, és elakadt bakelitlemez. Csak az üres sóhajok, meg a hosszú némaság tudott a felszínre törni belőle...

Visszaemlékezett a szülés körülményeire. Már az is rossz előjelnek mutatkozott.

Mikor eljött az idő, akkor összecsomagolta az útításkájába a szükséges holmikat. Tisztítószerek, hálóingek, törölközők, papucs, fehérnemű. Semmi nehéz kellék. Mégis mázsás súlyúnak tűnt a csomagja. Valójában a szíve vált ólom nehezzé. Megtelt félsszel és aggodalommal. Hiába állt mellette végig a férje. A szülőszobában, mint valami laboratóriumban, esetlenül és idegenül feküdt. A leendő apát zöldbe öltöztették tetőtől talpig. Ideges várakozással, fényképezőgéppel a kezében ült az ágya mellett. Bosszantó, hideg levegő áramlott be a rozoga ablakon. Reszketve bújt a vékony takaró mögé, és biztonságot, kapaszkodót keresett. De csak a párja tenyere és tekintete nyújtott némi reménysugarat. Csigát is meghazudtoló lassúsággal teltek a percek. Mindenki várt valamire. Ő leginkább arra, hogy végre megszabaduljon túlhordott terhétől. Emiatt büntudat kezdte el gyötörni. A férje pedig már rég szeretett volna túl lenni az egészen. Egyre inkább fehérré vált az arca. Mintha ő lenne a főszereplő! A fogadott szülész-nőgyógyász orvosa sehol. Valahol Budapesten szórakozott egy hotelban, ugyanis valamelyik neves gyógyszer cég által

támogatott konferencián vett inkább részt. Persze hónapokon át vizsgálta, nyugtatta, és elhitette, hogy vele lesz a legfontosabb résznél is. Éktelen harag szállta meg, mikor a szomorú történetének ehhez a részéhez ért. Ezért nagyon becsapottnak érezte magát a vajúdás egész ideje alatt. Azóta se tudott neki megbocsájtani. Egy kezdő orvost küldtek be hozzá, aki éppen ügyeletes volt az osztályon. A hasa több órája bekeményedve. Már két palack tartalmát eresztették be a vénájába. A tapasztalatlan doki tanácstalanul figyelte, aztán egyszer csak kapcsolatba lépett vele.

- Valóban nincsenek fájásai? - amire ő fáradtan, erőtlenül rázta a fejét. - Nem értem. Minden rendben van. Az ultrahangvizsgálat semmi különöset nem jelez. Az értékei normálisak. Csak túlhordta kissé. - Próbálta elviselhetőbbé tenni a kínossá váló helyzetet. Bár sejtette, hogy nem szokványos szülés lesz. És egymás után érkeztek az újabb és újabb fehérvérsejtes alakok. Idővel orvosokkal telt meg az egész szoba. Szaporán suttogtak egymásnak. A férj csak pislogott a háttérben, mint a színházban a legutolsó mellékszereplő egy izgalmas jelenetnél. A fényképezőgépről már teljesen megfeledkezett. Ekkor kezdetét vette az erőteljesebb orvosi beavatkozás, habár a baba a pocakban semmi jelét nem adta annak, hogy ki szeretne jönni onnan, ahol minden biztonnyal teljesen elégedett mindennel. Felcsatolták a lábaira a szorítókat. Előkerültek a fém tálak, steril eszközök. Majd

újabb orvossal lett gazdagabb a vajúdo helyiség. Így már legalább hatan voltak a szakavatott emberek, mégsem történt meg a várva várt csoda. És az egyikőjük munkához látott. Burkot repesztett. Közepes nagyságú tócsa alakult ki a lábai között a nyrontakarón. A másik orvos biztatta, hogy nyomjon, nyomjon. Fájás fájást követett. De még mindig nem volt az az igazi. Akkor kézzel is besegítettek a nagyon várt jövevénynek. De a pici csak nem akart előbújni. Ő akkorra már a sok nyomástól, erőlködéstől, a tágulás közben érzett fájdmaktól a végkimerülés határán tartott. Megadóan elterült, mint egy hulla. Jártányi ereje sem maradt a folytatáshoz. A kezdetekkor még segélykérően a férjéhez fordult, mostanra szorosán markolta az ujjait. Körmeit néhol olyan mélyen belevájta az ujjába, hogy több helyen kiserkent a vére. Őnála viszont semmi vérzés, semmi nedv, semmi újszülött. Újabb alak jelent meg az ajtóban. Ekkorra már a kórház összes talpon lévő orvosa itt lehetett. Mindenki ugrásra készen figyelt. Benne patt helyzet alakult ki. A bébi se ki, se vissza nem akart haladni. Ismét összedugták a fejüket a szakemberek.

- Asszonyom, nagyon fog fájni, ami következik. Vegyen nagy levegőt. - Sziszegte komolyan, és határozottan az ügyeletes orvos. Aztán egy halk reccsenést lehetett hallani, majd az ő fájdmalmas kiáltását. Utána simán előbukkant a baba feje, majd a többi testrészekkéje. A szülésznő vette

gondozásába a korábban megakadt jövevényt. Lemosták a picit, és visszatették a testére. Békésen, sírósan ott szuszogott a mellkasán, a hálóingje alatt. De ő fájdalomtól félájultan mit sem tudott kezdeni vele. Nem is örült akkor a picinek. Fáradtan, elcsigázottan, félholtan ernyedte el, homlokán verejtékcseppek gyöngyözödték. Férje nézte őket. Gyönyörűnek látta mindkettőjüket. Elérzékenyülten, meghatódva beszélt hozzájuk.

- Szépek vagytok. De szép!

- Gratulálok apuka! Igazán szép és egészséges a baba. - rázott kezét vele a fiatal szülész.

- És mi lett?- kérdezte meg tőlük kicsit később.

- Ja. Bocs. Lány. Lányunk van...

Az emlékei felidézésekor könnyek gyűltek a szemeibe. Bőgött, mint egy gyerek. Elementáris erővel záporoztak, potyogtak a könnyei. Lassan egy egész tócsa éktelenkedett már alatta. És csak zokogott és zokogott. Egész testével beleremegett a fájdalmába. Mintha kiszakadt volna belőle egy rész. Ahogy szüléskor.

ÉLETRAJZOK:

Balassa Péter (1977) – Győr

Pápán születtem 1977 februárjában. Mióta az eszemet tudom, az élet nagy dolgain gondolkodtam, történeteket találtam ki vagy játszottam el. Gyerekként a Bakony és az akkor népszerű indiános történetek voltak rám nagy hatással. A gimnáziumi években a versek hoztak kisebb sikereket, míg 2013-ban elkészült „A kút” című drámám, amit szerzői kiadásban nyomdába is küldtem. Jelenleg egy regényen (is) dolgozom.

Csapucha Rudolf (1958) – Abda

1958-ban születtem Tatabányán bányász család tagjaként. 1980-ban nősültem, feleségemmel azóta is kiegyensúlyozott, boldog házasságban élek. Két lányom van, akik már asszonyok és négy drága csicsergő unokám. Jelenleg a Győri Nemzeti Színháznál dolgozom mint segéd munkás. Az írással hobbi szinten foglalkozom, 10 éves koromban Jókai Mór és nagybátyám alkotásai hatására ragadtam magam is tollat. Kamaszkoromban egy hosszabb szünet következett, az igazán termékeny időszak akkor köszöntött be az életembe, amikor a teátrumhoz kerültem. Nagyon inspirált ez a kulturális közeg, fogalmazunk úgy, hogy a múzsa néhány évvel ezelőtt újra kopogtatott az ajtón.

CSISZÁR ANTAL (1952) – Győr

Történelem - orosz szakos középiskolai tanár vagyok. 32 éven keresztül általános iskolai és középiskolai tanárként dolgoztam. Az utóbbi két évben nagyon sok előadásról írtam cikket a Dr. Kovács Pál Megyei Könyvtár és Közösségi Tér honlapjára, riportokat készítettem, egyéb rendezvényeket népszerűsítettem. Saját alkotással most próbálkozom, a prózák írásába kezdve, itt publikálok először.

Dittrich Panka (1966) – Győr

Születtem Győrött. 2004 óta hobbiból írok. Gyermekkorai élményeim elbeszélésével kezdtem, az akkori állami gondozott életemet örökítettem meg. Azóta írok rövidebb novellákat, tárcákat, szatírákat. Valamint a versírás is naponta az életem részét képezi. Szeretek alkotni, adni valamit magamból másoknak. Kedvtelésből e-book köteteket szerkesztek. Másik hobbim a verses-zenés videók készítése. Több irodalmi pályázaton elért sikereim mellett, számomra a Kisalföld újságban közölt versek jelentik a legnagyobb örömet, hiszen a közvetlen környezetemben eljut minden hozzám közelálló emberhez. Megjelent köteteim: Rácsok a gyerekszoba ablakán (2005), Csendhajó (2014), Csendem (2016), Ellen-tétek (2017).

E-book kötetek: Szívtárs (2015), Ihletések (2016), Itt vagyok (2016), melyek a MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) weboldalán olvashatók és ingyenesen letölthetőek.

Jakab Ibolya Shanti (1955) – Győr

Dudaron születtem, 2 gyermek édesanyja és 4 unoka boldog nagymamája. Vámszakértőként és banki tanácsadóként dolgoztam, 2014. óta nyugdíjas vagyok. 2016. decemberében írtam, 40 év után az első verset Bendegúz unokám születésnapjára, ami annyira

jól sikerült, hogy a családom biztatására publikáltam. Azóta is jelennek meg verseim a poet . hu oldalon, ahol amatőr és közismertebb költők írásai olvashatók. Mindig szerettem a verseket. Asztrológus és lélekgyógyászként, többnyire olyan témákról írok, ami az emberek lelkét foglalkoztatja, megbetegíti, illetve az eddigi tapasztalataimat fogalmazom meg. Mellette a győri Liszt Ferenc Kórus tagja vagyok. Minden alkalommal feltölti a lelkem, amikor énekelhetek.

Nagyon szeretek utazni. Mindenre nyitott vagyok, ami boldoggá teszi a lelkem.

Kerecsényi Éva (1964) - Győr

Körmenden születtem. Szombathelyi és pécsi tanulmányaim után a sors szerencsésebb kezének köszönhetően Győrbe vezetett az utam. Olasz magántanárként és asztrológusként tevékenykedem, szellemi éhségemet többek között az irodalommal, a költéssel igyekszem csillapítani. Jó kedvemben, rossz kedvemben, vidámabb és szomorúbb pillanataimban születnek rímpróbálkozásaim. Verseim megjelennek a Poet.hu, Verseskönyv, Holnap Magazin, Litera-Túra internetes irodalmi közösségek oldalán. Három magánkiadású könyvvel büszkélkedem. 2015-ben jelent meg Lélekkeringő címmel első könyvem, 2016-ban a Felhőtánc, 2017-ben pedig a Lélekfutam c. verseskötetem.

Krajsovits Katalin (1944) – Győr

A háborús időszak kellős közepén születtem. Szüleim nem igazán gondoltak családtervezésre már azokban a zivataros időkben, így épp eléggé meglepte őket jelentkezésem. Életem nem volt zökkenőmentes, és ez készítetett az írásra, eléggé szabad stílusban. Ha nem írhattam volna ki a gondolataimat, talán bele is betegedtem volna. Úgy vélem, Isten azért engedett élni és megélni annyi mindent, jót-rosszat egyaránt, hogy a leszűrt tanulságokkal másoknak is segíthessek. S ha csak egy ember is felismeri a saját érzéseit, megoldatlan gondjait, vagy épp a megoldást találja meg írásaimban, megérte!

Müller L. Péter (1970) – Győr

1970-10-07 születtem, Győrben. Azóta itt lakom. Itt végeztem tanulmányaim, itt érettségizem. Főiskola BP. Könnyűipari mérnökként szereztem diplomát. 20 éven át Győr szövőiparát erősítettem mint üzemi technológus és gyártmányfejlesztő. Két csodálatos gyermek édesapja vagyok.

Ötvös Németh Edit (1966) – Győr / Díszletfestő /

Születtem Győrben. Versírással 2015 óta foglalkozom. Számos irodalmi oldalon szerepelek, több antológiába beválogatást nyertem. Büszkeséggel tölt el, hogy alapító tagja lehettem az Író Alkotók klubjának. Publikálási lehetőséget kaptam a Menhely Alapítvány gondozásában megjelenő Fedél Nélkül c. lapban, a Napvilág, Héttorony, Holnap Magazin, Magyarerő felületén is olvasható vagyok. Szerepelhettem 29 társammal együtt egy CD-n közös verssel.

Vönczkiné Gmeindl Margit (1952) – Győr

Győrben születtem, de gyermek éveimet Gönyűn töltöttem. Mindig szerettem a verseket, az irodalmat. Versírásra mégis csak egy szomorú esemény készítetett. Ki kellett írni magamból a fájdalmaimat, vágyaimat és mindent, amit éreztem. Ismerőseim unszolására pár versem beküldtem a Kisalföld című lapba. Meglepetésemre ezeket közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim.

2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsák” és a „Gyémántkönyvek” című verseskötet. Két CD-m is van a You Tube-n. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet. Mindig öröm számomra, ha írásaimmal megérintem az olvasó szívét.

Rozán Eszter (1969) – Szombathely

Újságíró, médiumalapító. Hatkötetes író, 10 éve a vaskarika.hu újságírója. Főként kulturális és PR-cikkek köthetők nevéhez. Rendszeresen publikál a Napút kulturális folyóiratban, írásai rendszeresen jelennek meg antológiákban. A Hang-Szín-Pad Stúdió Kulturális Egyesület alapítója rádiós főszerkesztő, (Szóköz Rádió) és műsorvezető (Berzsenyi és Credo Rádió)

Zsubrits Zsolt (1967) – Győr

Győrben élek és dolgozom. Szakképzési tanácsadó vagyok a Győr-Moson Sopron Megyei Kereskedelmi és Iparkamaránál. 3 nagykorú gyermekem van. Mindig is érdekelték az emberek, emberi sorsok, az emberben működő erők, lelki történések, rezdülések. Közel 4 éve kezdtem el rendszeresebben írni, a gondolataimat és érzéseimet papírra vetni. Elsősorban versek, novellák kéreznék ki belőlem. Eddig két kötetem jelent meg. FinomSZER (2014 - Prózák, versek), Álomszárnyon (2017 – Versek)

Tartalomjegyzék

<u>Előszó</u>	3
<u>A kincs I. (részlet)</u>	7
<u>Csokievő verseny</u>	12
<u>Öldöklő taposóban</u>	17
<u>A bányász</u>	20
<u>Nyílt seb</u>	21
<u>Érthetetlen</u>	22
<u>Egyszer volt</u>	23
<u>Vadak sorsa</u>	24
<u>Megtört</u>	25
<u>Féltő fohászom</u>	26
<u>Csak ketyeg</u>	29
<u>A fülek</u>	30
<u>Hétalvók, ébresztő</u>	31
<u>Álom</u>	32
<u>Éji zene</u>	33
<u>Novemberi hangoló</u>	34
<u>Kiút</u>	35
<u>Lebegés</u>	37
<u>Kesernyés reggel</u>	38
<u>Böfögés</u>	39
<u>A szigorlat</u>	41
<u>Hóésésben</u>	46
<u>Eltűnt álmok</u>	47
<u>Jégvirág</u>	48
<u>Hinni fogok</u>	49
<u>Együtt boldogan</u>	50
<u>Adomány a buszon</u>	54
<u>Nyomok a hóban</u>	57
<u>Vörös betűk</u>	61
<u>Talán</u>	63

<u>Ha.....</u>	<u>67</u>
<u>Gondolj amit akarsz.....</u>	<u>68</u>
<u>A szabadság gyermeke.....</u>	<u>69</u>
<u>Tikkadt.....</u>	<u>70</u>
<u>Üzenet.....</u>	<u>71</u>
<u>A kéz.....</u>	<u>72</u>
<u>Édesapánk.....</u>	<u>74</u>
<u>Zord idő.....</u>	<u>76</u>
<u>Új évre.....</u>	<u>77</u>
<u>Hamvadó ősz.....</u>	<u>78</u>
<u>Lázadni.....</u>	<u>79</u>
<u>Négy évszak.....</u>	<u>80</u>
<u>Arc Poétika.....</u>	<u>82</u>
<u>Lélek-zen.....</u>	<u>83</u>
<u>Ha te, ha én... ..</u>	<u>84</u>
<u>Karmikus küldetés.....</u>	<u>85</u>
<u>Önismeret.....</u>	<u>86</u>
<u>Emlékek.....</u>	<u>87</u>
<u>Takarítás.....</u>	<u>88</u>
<u>Odakinn.....</u>	<u>89</u>
<u>Fehér a hó.....</u>	<u>90</u>
<u>Csillagjaim.....</u>	<u>91</u>
<u>A bánat útja.....</u>	<u>92</u>
<u>Fagykirály.....</u>	<u>93</u>
<u>Csak egy kis baleset.....</u>	<u>97</u>
<u>Két perc még hátra van.....</u>	<u>101</u>
<u>Érettségi találkozó.....</u>	<u>108</u>
<u>Más világ.....</u>	<u>113</u>
<u>Zűrzavar.....</u>	<u>114</u>
<u>Macskásdi.....</u>	<u>116</u>
<u>A kis szösz.....</u>	<u>119</u>
<u>Kopog a holnap.....</u>	<u>122</u>

<u>Újjászületés.....</u>	<u>123</u>
<u>Küzdelmek.....</u>	<u>124</u>
<u>Morgolódás.....</u>	<u>126</u>
<u>Játékos.....</u>	<u>127</u>
<u>Nyomoroncok.....</u>	<u>128</u>
<u>Kihalt vízpart.....</u>	<u>129</u>
<u>Vidd el vágyaim.....</u>	<u>130</u>
<u>Képzelt fotóhoz.....</u>	<u>131</u>
<u>Csalódás.....</u>	<u>132</u>
<u>ÉLETRAJZOK:.....</u>	<u>137</u>